

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

O simplă lămurire

Henry Ford, marele miliardar antisemit din Statele-Unite, scrie în vestita lui carte „Jidanul internațional“, că până la 1920 de câte ori vorbea cineva despre Jidani, i se arunca din tabăra evreiască imputarea pătimășă că ar încerca să deslănțue lupta confesională. Astăzi lumea nu se mai impresionează de asemenea învinuire, ticluită cu rea credință.

Chestiunea este de mult înmormântată în Europa. Libertatea conștiinței în materie de credință religioasă și manifestarea ei este un bun câștigat în cursul secolului al XVII pentru Apusul Europei; dacă au mai avut loc unele restricțiuni sau svăcniri de intoleranță, aceasta nu au putut stinge lumina curată sub ale cărei raze binefăcătoare s'a stabilit pentru vecie pacea între confesiuni.

În ce privește neamul nostru, noi am fost atât de toleranți, în cât istoria națională nu înregistrează nici cea mai mică tulburare din cauza deosebirii de confesiune, cum s'a întâmplat în Occident; din contra, țările Voevozilor noștri au fost azilul tuturor acelor cari s'au refugiat la noi din pricina persecuțiilor religioase.

Cum întreaga lume civilizată are la temelia ei și practică de câteva secole fără nici o rezervă toleranța în materie de credință, se pune întrebarea: pentru ce Jidanii mai încearcă astăzi să reînvieze spectrul intoleranței, când este vorba de neamul lor? Pentru ce se străduiesc a prezenta pe naționaliștii adevărați, cari nu pot fi decât fățiș antisemiți, ca pe niște indivizi, retrograzi, ca pe niște „obscuranțiști“ ieșiți din fundul întunecat al evului mediu?

Când orice antisemit nu se atinge de latura religioasă a Jidanului, ci îl denunță pe el, ca membru al rasei semite, drept element periculos societății ariene; când orice antisemit declară sus și tare, că nu pornește războiul contra confesiunii mozaice, ci contra Evreului inasimilabil, parazitar și etern dușmănos, pentru ce Jidanul șterge distincția dintre confesie și națiune și strigă în gura mare că ne întoarcem la evul mediu?

Din două motive, Domnule cititor: unul inventat de „Înțelepții Sionului“, pentru creștinul ignorant, naiv și vanitos; al doilea motiv, nutrit sistematic și tainic în orice suflet de Semit modern. Cel dintâi motiv este de natură tactică, și anume: spre a face pe goimul superficial să se rușineze, că el nu ar fi oarecum capabil de a progresa, de a se libera de cătușele concepției medievale. Al doilea motiv are un înțeles mult mai adânc, pe care orice Jidan luminat și prevăzător îl păstrează exclusiv pentru „Înțelepții“ din rasa lui; și anume: atacând neamul lui Israel implicit și absolut inevitabil se atinge și religia jidovească pentru că, spre deosebire de toate națiunile civilizate, la Jidani religia și naționalitatea formează un întreg inseparabil.

Istoria cunoaște multe exemple când fii aceleiași națiuni s'au despărțit în materie de credință, dar continuă să constituie fibrele aceleiași ființe etnice, așa încât deosebirea confesională nu slăbește forța vie și unitară a națiunii.

Astăzi în multe țări din Europa trăiesc alături diferite confesiuni sau rituri creștine, ai cărei membrii formează cu conaționalii lor o singură națiune. Amintim pe ortodoxii și uniții din România întregită.

Dar istoria nu cunoaște nici o națiune în afară de Jidani, la care confesiunea religioasă ar avea efectul să creeze, să mențină și să sporească

națiunea. Iată de ce domnule cititor, ori de câte ori vei studia temeinic chestiunea jidovească, urmează cu necesitate inexorabilă să dai și peste religia mozaică. Așa se explică faptul, că atunci când Franța a voit să încetățenească pe Jidani, studiind prin legiuitorii ei noua problemă ce se punea poporului francez, a ajuns să ia în cercetare și religia jidovească spre a cunoaște chestiunea în întregul ei. Cu acel prilej, iată concluzia, la care a ajuns unul din colaboratorii cei mai străluciți ai codului civil francez, iată ce spune Portalis lui Napoleon despre rolul religiei mozaice la Jidani, spre deosebire de rolul religiei la celelalte popoare; o reproducem în franțuzește pentru a nu-i altera, prin traducere câtuși de puțin sensul:

„La religion n'est ordinairement relative qu'aux choses intéressantes la conscience; chez les Juifs, la religion embrasse tout ce qui fonde et régît la société: de là les Juifs forment partout une nation dans la nation, ils ne sont ni Français ni Allemands, ni Anglais, ni Prussiens, ils sont Juifs“).

Așa dar, pe când la celelalte popoare religia se referă la lucrurile cari interesează conștiința, la Jidani religia cuprinde tot ce poate întemeia și conduce societatea! De aceea, Jidanii formează o națiune în mijlocul națiunii, care îi adăposteste. Această este judecata obiectivă, schipitoare de adevăr, a marelui jurișconsult francez.

Dar poate se va spune că aprecierea goimului nu prezintă garanția imparțialității, fiind la mijloc interesul național francez. Nu ne rămâne decât să reproducem, în această ordine de idei, ceiace scria în 1916 Jidanul Iacob Klatzkin în articolul intitulat: „Grundlagen des National Judentums“. Chiar titlul acesta conține o gravă mărturisire, ce ar trebui să îngrijoreze și să împingă Statele creștine a lua măsuri energice de apărare contra impostorului semit, care ne-a ademinit cu făgăduința,

¹⁾ cf. Jaques de Biez, La question Juive Paris 1886 pag. 306.

că, dacă i se dă drepturi, se asimilează fără urme. Să vedem cum își caracterizează Jidanul religia străbunilor lui. Iată ce spune:

„Religia noastră este aceea, în care trebuie căutată taina duratei noastre în Galuth“, adică printre streini. Religia noastră este puterea, care ne-a despărțit de celelalte popoare și care ne-a unit în împrăștierea noastră. Zidurile externe ale ghetto-urilor, clădite de dușmanii noștri, nu ar fi putut nici odată să aibă drept efect despărțirea noastră de celelalte popoare. Zidurile interne însă, cari își au temelia în religia noastră, și pe cari ziduri le-am luat cu noi în pribegia noastră și le-am construit mereu tot mai tari în așezările noastre, aceste mișcătoare „corturi ale lui Iacob“ sunt factorul, care ne-a asigurat pretutindeni un cămin propriu al nostru. Religia jidovească conține multe îngrădiri, cari despart comunitatea noastră de restul lumii și o păzește de orice inovație streină. Religia jidovească conține forme, cari și la prima înfățișare și în fond ne leagă pe toți laolaltă într-o unitate. Spre deosebire de celelalte religii, religia noastră nu este o doctrină de idei, ci un corp de legi. Prin aceste legi ale noastre noi am exercitat dreptul nostru de autonomie. Noi am pierdut Statul nostru, dar nu constituția noastră de Stat; noi am salvat-o ca un Stat transportabil, care în împrăștierea noastră (Diaspora) ne-a asigurat un fel de autonomie națională¹⁾“.

O mărturisire mai completă și mai instructivă, pentru cine vrea să înțeleagă, nu se poate. Jidanul, recunoscând că religia îi formează, îi menține și îi întărește națiunea printr-o goimă, este firesc, din punctul lui de vedere, să strige că îi atacăm religia când denunțăm pericolul jidovesc, existent prin simplul fapt al viețuirii seminelei israelite printre noi.

Dar această repercurșiune asupra religiei mozaice nu atinge partea privitoare la conștiință, la libertatea de a crede în divinitate oricum Jidanul și-o va închipui, simți și adora; ci atinge acea parte exclusiv pământească, numită de Klatzkin „Gesetzeslehre“, care vin în conflict cu Statul creștin și este astfel concepută și dezvoltată de rabini și „Înțelepții Sionului“ în cursul veacurilor, încât amenință să distrugă actuala ordine socială și creștină.

Așa încât, când Jidanul se plânge

că antisemitii caută a deslănțui lupta confesională, plasmuește cu rea credință un sfruntat neadevăr. Antisemitul modern este chemat să cauterizeze rana judaică de pe corpul națiunii lui până la completa vindecare; iar dacă fierul roșu va întâlni și

foile Talmudului, aceasta nu este vina Arianului din secolul XX, ci fatalitatea istorică de a se fi pătruns și a face un tot inseparabil religia cu naționalitatea și cu statul ocult jidovesc.

I. C. Cătuneanu

Suveranitatea Țării în discuția politicianilor

În Camera din Dealul Metropoliei s'a discutat suveranitatea României. Deputatul dl D. Lascu, un inimos patriot, având curajul opiniei în aceste zile de rușinoase abdicări și slugarnice atitudini în fața injoncțiunilor de o rară impertinență ale judaismului uzurpător al dominației universale, a interelat guvernul țării și l-a constrâns să se declare, dacă România este un Stat suveran sau ba și dacă da, înțelege guvernul să tragă toate consecințele firești ale acestei suveranități traducându-o în fapte. Această interelare, care în mod firesc ar fi trebuit să deslănțuească o unanimă, spontană și înălțătoare manifestație de mândrie și demnitate națională, a dat naștere la o scenă rușinoasă de generală și slugarnică abdicare, care nu își găsește perechea în anele Parlamentului Român. *Partidele politice, deșănțate ale puterii sau râvnindu-o, prin reprezentanții lor cei mai autorizați — uitând jertfele martirilor din trecut, lepădându-se de pilda de bărbăție a marilor înaintași din istoria mai recentă a micului Regat, profanând memoria celor ce au mușcat glia dându-și viața pentru înfăptuirea României-Mari, — au declarat și recunoscut în dulce armonie, că România, așa zisă Mare, nu este un Stat suveran și că din momentul ce s'a resemnat într-o clipă de slăbiciune, sau uitare de sine a accepta știrbirea suveranității sale, este dator să de onoare să și respecte semnătura și să renunțe la orice veleitate de emancipare.*

Nu ne făceam nici o iluzie în privința politicianilor ce se încapăținează a conduce această țară și nici în privința parlamentului, care nu a știut să dea nici un bărbat, care să protesteze, să-și ridice glasul contra primejduirii viitorului neamului și al țării prin definitivă încetățenire în masă a jidanilor cu ajutorul noii constituții, acel parlament, care a privit mut și impasibil la complecta iudeizare a Basarabiei, Bucovinei și Maramureșului, lăsând să răsună în pustiu glasul aceluiași dl Lascu, care s'a încapăținat de două ori să pună

în discuție chestia streinilor, turburând prin intervențiile sale „inopportune“ deliciul înfructurării din tantie-mele consiliilor de administrație, aceste recompense ale tăcerii „patriotice și umanitariste“.

Nu ne făceam nici o iluzie, însă credeam totuși, că un elementar simț de pudoare, un ultim dram de rușine personală va face ca acești preținși conducători ai destinelor țării să nu arunce complect masca și să nu se arate în toată micimea și goliciunea sufletească, ce nu poate stârni decât dispreț.

Politicianii au preferat să arunce masca și s'au complăcut — în aplauzele generale ale partizanilor — în rolul de a reinvia și consfinți regimul consular în România, de a înghenunchia țara și a o reduce la situația de umilă vazalitate.

Marionetele politice românești și-au făcut datoria, recunoștința celor interesați le este asigurată: anumita presă într'un elan delirant le cântă osanele și Liga Națiunilor, acest Suprastat de diabolică inspirație al pansemitismului triumfător nu le va precepeți un zâmbet de disprețuitoare grațitudine. Dl Duca și-a consolidat definitiv situația de viitor șef de partid, iar dl Iorga s'a consacrat ca cel mai indicat șef de viitoare guvernare. „Marii Europeni“ trebuie să-și aibă locul cuvenit în politica țării, iar cei ce și-au găsit refugiu în „patriotica tăcere“ vor putea și ei să aspire la milostiva bunăvoință a zeilor.

Dar țara, dar națiunea românească?

Să știți, domnilor politicieni, că între Dv. și țară, între Dv. și națiunea românească întreagă este o prăpastie pentru vecie deschisă. *Țara și națiunea românească nu vrea să știe și nu admite cu nici un preț știrbirea suveranității sale integrale, reinvierea călmacamiilor de tristă pomenire.*

Dacă politicianii sunt gata la o rușinoasă și umilitoare abdicare, dacă preținși conducători ai destinelor neamului sunt gata să renunțe definitiv la independența și suveranitatea țării câștigată cu jertfe îmbelsugate

1) cf. Revista „Hamner“ No. 546 din 15 Martie 1925, pag. 102.

de sânge și suferințe, de dragul respectării unei semnături inconștiente sau forțate, națiunea românească înțreagă se ridică ca un singur om și înlăturând pe precupeții uitați de sine ai demnității naționale din locurile unde pe nedreptul și fără vrednicie

sau ridicat, va ști să-și afirme voința sa bărbătească și nestrămutată de a nu tolera nici o atingere a suveranității sale și să facă, că această a sa voință să fie respectată de toată lumea.

Valeriu Pop.

Momente decisive

Evenimentele se desfășoară pe scara infinită a posibilităților, cu iuțea maximă ce-o poate parcurge raza de lumină în nemărginirea timpului și-a spațiului. Momentele ce se rețin din haosul de fapte, sunt caracterizate prin importante efecte de radicale transformări și sguđuri sociale, morale sau geologice. Acel moment când glonțul dela Serajevo a străpuns pieptul principelui moștenitor al casei de Habsburg, casă ce se clătina sub cutremurul apropiatei erupțiuni a națiunilor nedreptățite, a fost decisiv în istoria civilizației și a dreptului de auto-determinare a popoarelor. Tot cataclismul războiului mondial, cu odioasa speculațiune ce s'a făcut de către lașii paraziți ai omenirii asupra poporului rus și cu tendințele de demoralizare și corupție aduse — după războiu — în toate domeniile de manifestare spirituală, (literatură, artă etc.) sunt efecte evidente ale momentului inițial de des-agregare socială și morală.

Momentul de indignare și revoltă al studentului din laboratorul de disecție a cadavrelor dela institutul de anatomie din Cluj, este hotărâtor pentru direcția de gândire a 10 mii de studenți tineri și 14 milioane de suflete ce vibrează în ritmicul gând și grai românesc. Faptele ulterioare cu lecția de morală pentru sperjurul dela Văcărești, ori cu răsplata bine-meritată a inconștientului dela Iași, sunt accesorii curentului intensificat de intuiția realității, pentru simțirea deplină a „idei naționale“, amenințată cu demagogia steagului roșu.

Crearea organizațiilor de apărare națională-internă, împreună cu tendința de eliminare a tot ce este putred în sânul poporului român, a decurs ca o urmare logică a revenirii la adevărată conștiință națională. După scurgerea alor 3 ani de frământare, în 10 Decemvrie, când studențimea română își serbează aniversarea unui început, se prezintă clar și precis mobilul pentru care s'a ridicat un steag cu o deviză și s'a născut „Imnul Național Creștin“. Există în Țara Românească, azi, o

problemă de care depinde mâine armonica dezvoltare și propășire a neamului nostru pe toate terețele de activitate, economică sau culturală. Ea s'a formulat simplu, într'o pretenșiune și justă și chiar extrem de umanitară: „**numerus clausus**“! Generația ce se ridică azi, și-a luat

sarcina de-a rezolvi această problemă. De aceea prin reamintirea momentului unui început de acțiune, care evocare întărește credința în victorie, se face un act și de recenzie cât și de apel pentru cei ce șovăind, au întârziat de-a se înrola în rândurile prime. Pentru noi românii, istoria a înscris o serie de glorioase momente în decursul evoluției sale. Cu 1 Decemvrie dela Alba-Iulia, se încheie cartea primă a epopeei naționale. **Generația de azi, a deschis o carte nouă cu 10 Decemvrie 1922, și toate paginile ce le va scrie viitorul, vor evidenția dreptul și puterea de viață a românismului.**

I. Adămoțu

Jidanii distrug „România jună“

Fiecare din noi știe, că Jidanii au la baza caracterului și creșterii lor altă concepție despre lume, morală, drept și rostul vieții. Dacă pătrundem bine în tainele și intențiile lor vedem că în viață și în lupta pentru existență stau în contradicție cu felul de a fi, de a trăi și de a se organiza celelalte popoare. Nu din punct de vedere al rasei sau al concepției lor religioase au fost și sunt ei urâți și uricioși tuturor celorlalte rase și popoare, ci din punct de vedere al caracterului și al timbrului vieții lor. Mai sunt și alte rase, alte popoare cu alte concepții religioase, decât cele creștinești și totuși nu sunt nesuferite precum sunt Jidanii. Jidanul este microbul distrugerii și nimicirii mai degrabă sau mai târziu a tuturor celorlalte popoare și State în mijlocul cărora trăiește. Jidanul este crescut de mic cu simțul distrugerii a tot ce nu este jidovesc. Aceasta o știm cu toții, dar că Jidanii distrug „România jună“ aceasta nu o știu toți. „România jună“ este societatea academică a studenților români dela Universitatea din Viena. Viena a fost cel mai de frunte centru de cultură apuseană pentru Românii de sub stăpânirea habsburgică. Mulți bărbați cari și-au câștigat cultura la Universitatea din acest oraș s'au distins și au strălucit cu numele lor atât în literatură, cât și în conducerea destinului poporului nostru, la Românii asuprași, ba chiar și la cei din România liberă. Voiu aminti numai câțiva din marea mulțime, cari s'au distins prin talente strălucite și neîntrecute: Petru Maior, Gheorghe Șincai, Gheorghe Lazar,

frații Hurmuzachi, ilustrul elev dela Terezianum, Tit. Maiorescu, compozistul Ciprian Porumbescu și neîntrecutul geniu Eminescu. Apoi în timpul mai modern eroul bucovinean Ion Grămadă care a picat la Mărășești apărându-și neamul cu pumnii și cu dinții. Și în timpul de față mulți s'au perindat prin Viena, — acest focar de cultură pentru atâtea popoare — ca scriitorii și poeții noștri Nichifor Crainic și Lucian Blaga, apoi criticul Al. Busuiocanu și câți alții ale căror nume au rămas necunoscute. Toți aceștia și mulți alții din toate ținuturile românești au trecut prin societatea academică „România jună“ pe care astăzi voesc a o distruge studenții ovrei din România, cari studiază în Viena. Aceștia s'au organizat în o societate cu numele „Rumänische Akademische Studenten-Verein“ în Wien. (Societatea academică a studenților Români din Viena). Din întâmplare am văzut placate în toate unghiurile Universității pe cari se arătau puncte ademenitoare pentru toți studenții cari vin din România de se înscriu la Universități. Să amintim unele din punctele ademenitoare: 1. Societatea susnumită dă mijloace de întreținere celor săraci. 2. Mijlocește reducerea taxelor la înscriere și examen. 3. Mijlocește și ușurează pela consulate scoaterea pașapoartelor și oferă multe alte mijloace de întreținere precum: combustibil, alimente, îmbrăcăminte mai efină tuturor acelor studenți cari s'au înscris de membri. Și cum ei își iau titlul de „Societate academică a studenților Români“ orice fel de studenți cari trec și văd placate cu vorbe ade-

menitoare se înscriu în această societate, condusă exclusiv de ovrei. Sâmbătă în 24 Octombrie 1925 între orele 2—3 după masă ne-am decis 5 inși și anume conducătorul „României june” domnul Gheție, preotul capelei ortodoxe române, dl I. Mitariu, studentul Izăceanu, casierul „României june” și subsemnatul să vizităm sediul susnumitei societăți, în cafeneaua „Arkaden” Wiena I Strada Universității No. 3. Aici trecem prin cafeneaua parter, urcăm treptele în etaj și intrând în local și făcând cunoștință cu membrii societății, constatăm că în societate sunt aproape numai studenți cu nume ovreești. Am dat însă și de nume românești și de studenți de alte naționalități din România. Așezându-ne la o masă mi-a bătut la urechi un nume românesc, Anghelescu, care făcea parte din comitet, iar la înfățișare avea tip ovreesc. Intru în discuție cu acest individ voind a constata dacă e român și din care parte. La întrebarea mea dacă e român de naționalitate am primit răspunsul că „da”. Constituția ar fi făcut mai bine dacă ar da la cetățeni certificat de cetățenie română, iar am de naționalitate română. Ba mi-a spus că e chiar din București. Observând că știe bine românește și că limba germană o rupe ca din topor având totodată și nume românesc, mi-a venit a crede că era român de origine. După ce mi-a fost povestit că a fost și membru al societății „României jună” și în fine a ieșit din societate fiindcă „România jună” e o societate moartă, zicea el, înființând noua societate spre finea anului trecut, l-am întrebat dacă este cumva rudă cu dl Ministru Anghelescu. Mi-a răspuns că se poate ceva mai depărtat, dar el nu are știre. Fiindcă era și la conducerea acestei societăți l-am întrebat cam câți membri sunt în ea. Me-a răspuns că sunt peste 200 din toate naționalitățile fără deosebire de confesiune. Sunt și Români de origine înscrși în această societate? întreb eu. „Da, negreșit că sunt bunăoară domnul ăl înalt cu mantaua sură, e un Român din Bănat”. După acestea am rămas nedumerit că ar fi Român, dar totuși pentru a mă încredința despre caracterul lui dacă e Român, am protestat spunându-i că dacă ar fi Român adevărat n’ar fi eșit din „România jună” să facă altă societate internațională și să lucreze la distrugerea aceleia, care are un trecut atât de glorios și cu tradiții atât de vechi. Cu aceste cuvinte

m’am depărtat de Anghelescu, apropiindu-mă de prietenul meu Izăceanu spre a-i cere informațiuni fiind și el tot din București și cunoscând mai bine împrejurările din Viena. Între aceea n’am încetat a arunca privilegiile mele și asupra ținutei lui Anghelescu printre prietenii săi față de oaspeții nepoftiți cum era părintele Mitariu și ceilalți. Dela prietenul meu Izăceanu am aflat că Anghelescu e un ovreu din București și acum face pe Românul grozav numai printre noi, dar în fond tot ovreu a rămas, ba chiar e și mai periculos ca alți ovrei, cari nu și-au schimbat numele. Între aceea aud o larmă și un tumult mai mare în stânga noastră, prin câțiva pași m’apropiu și eu de tumultul iscat, îmi fac loc printre studenți să aud mai bine conflictul iscat între conducătorii evrei și tânărul și energicul Gheție, care striga că această societate n’are dreptul să reprezinte pe studenții Români și că interesele studenților Români are să le reprezinte „România jună” și că ei să-și schimbe numele societății „Societatea academică a studenților ovrei din România” sau în „Societatea studenților din România” și n’are voie să rămână „Societatea studenților Români din Viena”. Cum a și rămas cum vom raporta mai la vale. Pe Anghelescu l’am văzut gesticulând în mod sfidător și obraznic caracteristic rasei din care face parte, între prietenii săi față de parohul Român din Viena I. Mitariu. Se înțelege, — pe din dos nu în față și cu vorbe sfidătoare, — față de organizarea Românilor din Viena. Într’aceea noi trebuie să plecăm și ne despărțim cei 5 cu gândul și promisiunea de a ne întâlni la 5 ore la adunarea generală a susnumitei societăți, care avea în program și modificarea statutelor.

Am fost singur dintre toți cinci. Iau locul în o bancă ca să ascult cele ce se vor petrece și se vor discuta. Și mai mare mi-a fost surprinderea văzând aceasta cum cetățeni români își bat joc de neamul și de Statul nostru în străinătate și nu am înțeles prin ce dureroasă manoperă unii dintre ei sunt bursierii Statului Român după cum mi s’a spus în Viena. Iată câteva exemple. Cineva ia cuvântul referitor la nostrificarea diplomelor. Mai de mult, zic ei, nostrificarea diplomelor la medicină și farmaceutică nu mergea, fiindcă ministerul a declarat că celce vin din străinătate nu sunt apți, acuma în prezent nostrificarea merge

mult mai ușor, — imitând cu degetele numărarea banilor (mituirea) — ea se face numai din trei obiecte și se poate să nu știi așa de bine românește. Mai de mult cădeau tinerii la nostrificare, acum nostrificările se face mult mai ușor și legea pentru nostrificare, ministerul o va modifica încă, îi asigură oratorul. Iar de comisia de nostrificare să n’aibă grijă, fiindcă nostrificarea acum merge mai ușor ca mai demult. Dar ea nu se poate face dacă nu cunosc limba română măcar cât de cât. Pentru acest scop zice unul, că anul trecut s’a înființat un curs de limba română dar la curs s’au prezentat numai câte doi, trei și la ficare oră tot alte persoane, așa că cursul de limba română n’a putut fi ținut. La aceste cuvinte au aplaudat toți, strigând „Bravo” răsând și ironizând necesitatea limbei române. După acestea se anunță la cuvânt dr Koch, care în curând îl vom vedea medic militar fericind armata română. Cunoșcându-mă s’a ridicat numai de ochii lumii și s’a anunțat la cuvânt, ținându-le o morală că ei nu fac bine că își bat joc de limba Statului din care fac parte ca cetățeni și în care trebuie să-și nostrifice diplomele și propune ca anul acesta să deschidă un curs de limba română de care au nevoie, dar să-l cerceteze toți. El este iarăși aplaudat în mod ironic de aceiași membri. Apoi trec la alt punct din program, modificarea statutelor. Titlul rămâne același adevărat „Rumänische Akademische Studänten-Verein in Vien” (Societatea academică a studenților Români din Viena).

» Mai lungă discuție se face cu privire la primirea membrilor cari nu sunt academicieni, cari n’au maturitatea și studiază în Viena la diferite școli speciale, hotărându-se să fie și aceștia primiți ca membrii extraordinari. Apoi ca membrii extraordinari pot fi și studenții din Rusia, Polonia, Ungaria etc. Ba chiar și din State inimice României. Prin urmare această societate nu e nici academică nici românească, ci o societate internațională, unde își pot bate joc universitarii jidani din Viena de toate neamurile și Statele creștine. Să vedem câteva nume de membri din această societate: Koch, Seidner, Tuchfeld, Arborean, Anghelescu, Hoffman, Baumöl, Frank, Frankfurter, Mehlmann, Neumann, Rosenfeld, etc. E de observat că toate discuțiile s’au ținut în limba germană jargon jidovesc.

Subsemnatul am părăsit sala scârbit de batjocurile la adresa noastră.

Nu înțeleg cum această societate are îndrăsneala a se preta ca înlocuitorul „României june“ și ca reprezentantă a Românilor dela Universitatea din Viena, știut fiindcă în sânul ei învață a-și urî țara și neamurile între cari trăesc, în care în curând se vor întoarce ca conducători cu gânduri ascunse de distrugere a țării în care s'au născut și

s'au format ca neam aparte fără să se asimileze, cei din România sfidând jertfa celor 800.000 soldați cari au înfăptuit cu vărsare de sânge România, pe care o cred sortită să-i fericească și pe ei. Gândul lor e vădit: *distrugerea „României june“, distrugerea României-Mari.*

Dr. S. Fâșcu

Spre unirea sufletească

Nu m'am ocupat în viața mea de polemici sau în genere de articole de ziar, înțeleg în sensul de a le publica. Poate că îmi lipsește stilul și darul necesar acestor preocupări, ba chiar la urmă ocazia, mai bine zis o cauză care m'ar fi determinat spre aceasta. Este însă de datoria mea, ca ori și a cărui alt basarabean, să răspund la articolul pe care-l publică dlul Medrea în „Înfrățirea Românească“, Nr. 3 din 1 Decembrie a. c. Poate că ar fi fost cel mai bun răspuns — tăcerea, de care în genere suferim noi basarabeni, dar tăcerea adeseori înseamnă confirmarea celor spuse de altul. De data asta ies din faza unei tăceri și vreau să scriu câteva rânduri, în care să-i răspund dlui Medrea, tot așa de sincer, tot cu aceea dragoste frățească pe care o evocă el în articolul suspomenit, ca să-l clarific pe dlui, și pe acei pe care dânsul i-a dotat cu rândurile, de care am vorbit.

Ca să trec peste chestiunea luptei și sbaterii pentru reîntruparea Basarabiei evocată de el, cred că este destul să amintesc figurele basarabene din aceste porniri, acele a unui Halippa, preot Mateevici și arhiepiscopul Gurie, și ceilalți buni Români. Vreau să subliniez dela început chiar că dacă meritul unirii a fost a celor din vechiul Regat, a fost și al basarabenilor, ce de altfel, mai puțin însă, recunoaște și dlul Medrea evocându-i pe cei ce au pierit prin Sakalin și depărtata Siberia.

Cu aceste trec mai departe la chestiunea noastră studențească propriu zisă. Declar dela început, țin foarte mult să nu fiu rău înțeles, țin ca mărturisirea mea să fie primită cu o aceea sinceră dragoste, la care țin ca și dlul Medrea și cu el poate și alții. Zic poate și să vedem de ce.

„Printre alte păcate îl au și acel de a vorbi limba rusă“. Ce ași putea spune dlui Medrea? Să vede din aceasta că suntem contra României? Să vede din aceasta că nutrim senti-

mente antinaționale?

Dar vedeți, dacă basarabeni vorbesc rusește, dlui Medrea și tuturor celorlalți îi pare aceasta sfidare a sentimentului național. Este adevărat și susțin cu el că se vorbește limba rusă de studenți basarabeni. Dar să-i dau, înainte de a vorbi mai departe un exemplu: un arbore în plină creștere smuls și transpus în altă parte nu știe dlul Medrea, că acest arbore se va usca? Un alt arbore de aceeași natură, dar sălbatec, altoit cu timpul prin îngrijire, dă roade frumoase, cari aduc mângăiere celui ce l-a sădit. Ei bine dlul Medrea nu trebuie să uite că basarabeni sunt arborii de cari vorbesc mai sus. Trăind într'un mediu pur rus, adoptat în școlile rusești și în genere Basarabia rusească depe vremuri, crescuți în familii cari și ele erau sub influența narcotică, care într'adevăr a știut să o exercite, o spun aceasta sincer fără să-mi fie teamă de a fi înțeles ca întotdeauna iar greșit și a fi poreclit „bolșevic“, porecla care nu se desparte de numele basarabeanului, lipsiți de lumina pe care *acuma* dl Medrea ne-o dă nouă, caracterul nostru a devenit acel al arborelui de aceeași familie, însă a altoi specii de roade. Basarabeni aveau și au ceva specific infiltrat de ruși, nu ceva care îi deosebește de frații lor din alte părți și acestui fapt în parte se datorește vorbirea în rusește, în special. Nimeni nu poate să pretindă că o limbă pe care au vorbit-o părinții și chiar eu, până când Providența n'a vrut să refacă aceea Românie-Mare. Ei bine, să se despartă de aceasta e foarte greu dintr'o dată, fie aceea „dintr'o dată“, termenul de 7 ani de care dl Medrea se îngrozește. Și nimeni nu poate să afirme contrariul, căci precum spre bucuria mea constată chiar dl Medrea însuși, noi am făcut, facem și vom face acea efortare și munca de a ne asimila în masa întregii studențimi. Și aici vine aceea altoire a arborelui de care am vor-

bit. Ii se pot vedea roade în școlile primare, prin urmare le bază, la gimnazii, licee și universitate chiar, pe care dl Medrea o privește (în privința noastră), așa de sceptic. Îi invit pe dl Medrea să vadă în școli și în licee aceea altoire, tânără încă de tot, pe urmă să vorbească cu o fostă a mea profesoară de liceu de limba română dna Boldescu, care a fost poate singura dintre puținii alți, ce au știut să ne înțeleagă și să ne îndemne cu dragostea ei de neam și datorie, la aceea altoire — și în fine să-și arunce privirea sa asupra societății ce există aici în Cluj „Moldova întregită“, unde va vedea basarabeni alături de alții, — și dacă nici atunci nu va fi satisfăcut de roadele altoirei, atunci vom mai discuta. Dar ca să le vezi trebuie ca o condiție absolut necesară, dragostea și lipsa de prejudecăți în chestiunea aceasta. Din nefericire în general colegii chiar, frații noștri nu ne-au înțeles, și nu ne-au înțeles prin faptul că dânsii credeau că o boală grea poate să treacă la început, brusc, fără să treacă prin criză. Mă lămuresc. Acea altoire s'a făcut și se face continuu, dar criza de reacție, nu vrea să fie recunoscută de frații noștri și aici este o foarte mare greșală. Este pe atât de mare încât dacă n'ar exista unele dar destule suflete spre a ne înțelege, ar fi poate o veșnică desnădejde de a ne uni în cuget și în simțiri. De ce nu lăsați, dle Medrea, și toți alții chestiunea limbei? Sunt ferm convinși că ați auzit pe basarabeni tot atâta, dacă nu mai mult vorbind românește, pe cât și rusește. Acesta este deja pronosticul că criza a început, și dacă veți și să înțelegeți cu adevărată dragoste ce se petrece în noi, veți ajunge la vindecarea noastră completă și sigură, dar mai trebuie încă timp. Ajutați nu prin faptul de a ne porecli bolșevici și ruși, cu toate că a fi un rus, în adevărata lui valoare nu este o rușine, dar prin adevărata iubirea a unei inimi tinere atotfătoare și atotînțelegătoare.

Ziceam mai sus, pronosticul se va putea pune desigur, căci dacă Rusia n'a putut să reducă la zero acel naționalism al Moldoveanului din Basarabia, pe care vi l-au răpit 100 ani în urmă, și el e tot Moldovean, atunci dacă vom merge crescând în iubire, vom ajunge la acel ideal „uniți în cuget și în simțiri“. Dar trebuie repet sus și tare, dragostea într'adevăr ertătoare, chiar a acestei greșeli mari, după D-Voastră, de a vorbi rusește.

Mă veți întreba: cum vi Dta să afirmi că n'ai văzut destulă dragoste? Ești bursier, ești atâta și atâta, ai prieteni cari te iubesc, în fine tot acel frumos, pe care-l evocă dl Medrea, și ți-e totuși puțin? Ei bine sincer mărturisesc (căci sinceritatea este ceea ce ne călăuzește pe noi basarabeni în orice sentiment, și poate aceasta ne și strică, fiind poate în multe cazuri mai puțin sinceri, aveam mai puține asupra noastră), repet sincer mărturisesc că *nu*.

Și ca probă nu este nevoie să ne îndepărtăm așa de departe, decât în același articol al dlui Medrea și anume: este nenorocitul caz al celui grup de studenți basarabeni (pe care nici nu-i cunosc de altfel) cari au răstăcit poate în stare de ebrietate sub influența vaporilor de alcool, și ori cine știe că un om beat nu e treaz. Dar dacă dl Medrea înțelege cum scrie el mai departe, că inimile noastre încep să bată tare pentru patria Română dacă simte, de ce pentru frumusețea unei revindecări complete, scoate cazul în relief, dând chiar și numele a acelor băeți răstăciți? Era nevoie într'un apel așa de frumos la o unire mai strânsă, pătrunderea, nu știu a câta oară din partea fraților colegi, încă o pecetluire cu stampila: „Bolșevici”? Căci pentru fiecare e clar că dl Medrea vroia să pună în evidență acest fapt neîmbucurător. Nu ar fi fost mai bine din partea dlui Medrea să meargă să cerceteze pe acei cari au greșit calea, și prin pură iubire frățească pe care o pretinde că are, să-i aducă din nou spre idealul dorit? Eu cred că da și ori cine care va pătrunde obiectiv fără nici un scrupul aceste nemăestrute rânduri, va crede la fel.

Este oare cauza de a fi acuzați de bolșevism? Dl Medrea știe foarte bine că Basarabeni în mișcarea studențească erau în marea lor parte, alături de ceilalți, zic mulți, căci și între frați era desbinarea. Nu cred că e nevoie să citez cazul chiar a unui care a trădat cum a fost Vernichescu și chiar atunci când a fost învinovățat un... basarabean cu numele *Bandac*, care poate s'a retras din cauză că punând pe balanța conștiinței datoria către biata mama mai mult ca autosacrificarea. Dar totuși n'a trădat! Și această faptă a contribuit deasemenea într-o măsură mare la tăcerea și la închiderea noastră în sine. Dar mai departe.

Nu fac politică, mi-e scârbă de ea. Totuși invit pe toți să vie, să se uite ce e în Basarabia la noi, nu din goana automobilelor cum fac mi-

niștrii și politicianii, să zic aceasta într'un cuvânt cu Episcopul Visarion al Hotinului. Mă doare, dar trebuie să spun că este de nedescris. Onoare numai excepțiilor, cari într'adevăr, au știut să ajute cauza pentru care au venit, — restul, o să mă erte, nu corespunde menirii lor. Și când Moldoveanul meu nu vede din partea unor puși să-l îngrijească decât nepricepere și batjocură, atunci eu să mă bucur și uitând în trei zile cât viu de acolo până la Universitatea din Cluj, să uit tot, să strig de bucurie, să fiu ertător, când Basarabia mea geme de foame, căci trei ani de zile se face de zece ori mai puțin decât se seamănă? Și când ajutorul dorit nu vine decât la zile mari, ca să năcăjească, numai mai mult pe cei puțini care-l capătă, din mulți ce-l așteaptă, prin infimitatea sa, să mă bucur? Și când văd atât de puțină îngrijire, eu fiul acestei țări să fiu atotiubitor și ertător? E cu puțință oare? Dle Medrea, dragă dle Medrea, dta nu le-ai suferit, dta nu le cunoști, nu le-ai trăit! Vino cu mine, la noi acolo în Basarabia dragă amândorora, ca un prieten, să vezi ce este acolo și atunci să vii ca să mă acuzi că acea altoire merge așa de greu și dacă nici atunci nu-ți vei schimba părerea, atunci îți voi spune că astăzi când spui că ai iubire față de noi, nu este adevărat pentru că nu ne înțelegi.

Dar încă ceva. Este oare datoria numai a guvernului să ajute Basarabia în nefericirea ei de astăzi?

Studenții din București și actualul Ministru de Externe

Dl I. G. Duca a primit o strășnică lecție de demnitate națională din partea opiniei publice românești, exprimată dârz și cu temperamentul tinereții de către studenții Universității din București.

Șeful departamentului afacerilor streine, în mania lui de a fi gentil fără nici o distincție și disceplământ cu toți străinii cari ne calcă țara, a crezut că face un act de înaltă diplomatie, înclinând tricolorul înaintea comunistului jidovit dacă nu Jidan (?), înaintea lui Henry Barbusse și punându-i la dispoziție acte oficiale spre a se lumina streinul nepoftit asupra procesului dela Tatar-Bunar.

Opinia publică bucureșteană a interpretat gestul Ministrului de externe ca o știrbire a demnității noastre; și prin intervenția studențimii a făcut pe oaspele dușmănos să părăsească România cu primul tren,

Studențimea noastră dle Medrea oare n'are nimic de ajutat? Dragostea ei stă numai în vorbe; în fapte oare nu o poate arăta? Ea nu va putea să ajute luând această sarcină frumoasă, căci frumoasă e fapta de ajutor a fratelui tău, a celui blând și iubitor Moldovean! E oare nevoie să indic programul și mijloacele? Dacă va fi nevoie de ele, le voi arăta. Cu această chemare răspund la toți dnii Medrea cari spun că ne iubesc, și nu mă indoesc nici o clipă că așa este. Că poate nu e multă iubire asta vom vedea, și de aceia spun: „acum ori niciodată se poate să vă arătați toată dragostea pe care o aveți pentru noi, ajutați pe părinții și frații noștri de acasă, flămânzi, căci atunci ne veți ajuta pe noi, și atunci când vom vedea aceasta dragoste în toată evidența și frumusețea ei, atunci izbânda de astăzi se va încorona cu coroana de iubire frățească, a cărei baze există.

Iată dar de ce, invers cu colegul, compatriot al meu Pogorevici, care zice: „lăsați-ne cu iubirea”, eu zic și Vă strig Vouă studenților: „Dați iubirea frățească adevărată nu prin slove sunătoare, căci ele se perd în haosul vieții, asupritoare ca un miraj, dar prin fapte ca acel pe care, dintre multe, l'am arătat eu, și atunci ele, faptele vor ridica în sus, ca la război, acel drapel pe care va sta scris cu slove neperitoare pe veci: Unire în cuget și simțiri!”

Boris Iavorschi
stud. med basarabean, Cluj.

iar „gentilului” Ministru credem că i-a dat o lecție ce îl va feri pe viitor să mai comită asemenea gafe. Domnule Duca, tineretul de astăzi îți amintește că România întregită nu mai seamănă cu cele două principate de înaintea domniei lui Cuza-Vodă și pretinde conducătorilor țării să se inspire în atitudinea lor față de streinătate din sentimentul mândriei unui neam, ce și-a câștigat poziția actuală în lume cu prețul sângelui vărsat din belșug. Cine vrea să guverneze comod, și deci să evite greutățile de tot felul făcând concesiuni, incompatibile cu interesele permanente și demnitatea națională, acela nu are ce căuta pe fotoliul ce ocupi: De aceia îți spunem cu toată vigoarea:

Dacă mâna-ți slabă cârma o apasă
Altuia mai tare locul tău îl lasă.

Revista

Năvala streinilor nedoriți

Reproducem mai jos cuvântarea dlui deputat Dumitru Lascu ținută la Cameră în ziua de 5 Iunie 1925, și cu acest prilej nu ne putem opri de a-i duce, în numele întregii suflări românești, mulțumirile noastre călduroase pentru curajul, cu care a scuturat guvernul pe chestiunea imigrării jidovești, față de care sfetnicii actuali ai Tronului arată o indulgență, o nepăsare și deci o complicitate cu urmări fatale pentru viitorul națiunii noastre. Regretăm, că din gălăgioasa opoziție sterilă s'a găsit numai un singur om de caracter care și-a împlinit datoria; și denunțăm opiniei publice pe toți acei parlamentari, cari fac o suspectă diplomatie a tăcerii, pentru că, ori se simt compromiși în afaceri cu Jidanii, ori nu îndrăznesc să vorbească spre a nu se desminți mâine, când vor veni la guvern. Așteptam să auzim cuvântul dlor Vaida, Maniu, Iorga, Lupu, Argetoianu în chestiunea desnaționalizării noastre prin năvala Jidanilor. Ori acești domni cred că nu există pericolul, denunțat cu atâta bărbăție de deputatul Lascu?

Iată textul discursului:

Domnule Președinte,

Onorată Adunare,

În ziua de 5 Iunie 1923, adică exact astăzi sunt doi ani, am făcut o comunicare dela acest loc, în chestiunea inundării în țară a unui neobișnuit de mare număr de străini indezirabili.

Împrejurări dureroase mă silesc a pune onorata Adunare din nou în cunoștința textului acelei comunicări, care, spre nenorocirea mea, spre nenorocirea d-voastre, dlor parlamentari și spre nenorocirea întregii noastre națiuni, chiar că este mai actuală astăzi, de cum era în trecut.

Iată ce spuneam atunci:

„Din vremuri vechi, poporul românesc și-a câștigat binemeritata reputație a refugiului pentru toți aventurierii, parazitarii, care fără pic de conținere l'au invadat dela răsărit și dela sud și din miazănoapte și apus.”

Multe neajunsuri, multe catastrofe s'au deslănțuit asupra nenorocitului popor românesc pe urma acestor năvăliri.

Băgați de seamă însă, că, după război, flagelul, în loc să înceteze, s'a potențat. Dela încheerea războiului și până în prezent, numărul străinilor de tot soiul, ce ne-au invadat țara, trece peste două milioane.

„Întreb pe dl ministru de interne,

care dela început era în clar cu acest lucru, care este cauza toleranței d-sale în această privință? De ce s'a ferit și se ferește a lua măsurile de cuvenită sancțiune împotriva abuzurilor, care prin sfruntate falșuri au încetățenit și încetățenesc atâtea elemente indezirabile, mai cu seamă când, bine știe că, aceasta este adevărata circumstanță, ce stă la baza odioasei situații din Basarabia și a unor neconținute manifestări turbulente din restul țării, care ne cauzează atâtea mizerii și neajunsuri față de străinătate?

Și, fac întrebarea către onor. guvern, că dacă dl ministru de interne nu știe sau nu vrea să știe, care îi este datoria, de ce nu este chemat de către guvern acest domn ministru să și-o îndeplinească, cinstit și fără preget? De ce nu se procedează la revizuirea situației tuturor străinilor intrați în țară dela îcheierea războiului încoace? În consecință de ce nu se procedează la necondiționata și imediată expulzare a sumedeniei de străini indezirabili?”

*

Mă consider obligat, Onorată Adunare, să istorisesc dela acest loc faptul, și adică faptele, cari m'au determinat să iau cuvântul în Parlament pe tema invaziei străinilor nedoriți.

După cum știți, grosul acestor parazitari îl constituiesc elementele evrești, care trec frontiera noastră, venind din Polonia și, mai cu seamă, din Rusia sovietică, înzestrându-se cu mișcătorul titlu de „refugiați”.

În consecință, încă în decusul anilor 1920 și 1921, le-am pus în vedere fruntașilor evrei din provinciile unite și din Vechiul-Regat, pe care îi cunoșteam, ca în interesul bine priceput al Statului, în interesul bine priceput al evreilor stabiliți mai de mult în România, să intervină pe unde vor interveni, la „Liga Națiunilor”, la „Alianța Izraelită”, la corporațiunile jidovești de tot soiul, care se ocupă de organizarea migrației evreilor de pe întreg rotogolul pământului, să intervină fără amânare, ca să se pună stavilă invaziei în România.

Revin ¹⁾ la obiect.

Nu numai că nu este fără interes, dar mi se impune chiar, să vă co-

¹⁾ S'a lăsat din acest discurs o parte, care nu intră în vederile direcției revistei noastre. Noi credem, spre deosebire de dl Lascu, că toți Jidanii, fără nici o distincție, sunt deopotrivă de periculoși.

munic din nou, măcar în rezumat, răspunsul d-lui General Văitoianu, ministru de interne de atunci, la comunicarea mea.

D-sa, după ce a recunoscut că cu adevărat suntem cutropiți de parazitari, după ce a recunoscut vinovăția organelor administrative în legătură cu această chestiune, după ce a constatat și d-sa că, anumite corporațiuni religioase, se ocupă cu introducerea în țară a nepoftiților și nedoriților, după ce ne-a edificat asupra faptului, că o sumedenie de escroci, din țară și din străinătate, s'au constituit aici la noi organe oficiale de ale altor State, citând și un caz concret: asociația unor indivizi îmbrăcați în uniformă de ofițeri americani, ce se întitulau „delegație americană”, care în realitate erau escroci evrei de dincolo și de dincoace de Nistru, și care cu toții împreună se ocupau cu încetățenirea haimanalelor, prin acte false, fabricate de dâșii, zic, după toate aceste recunoașteri și constatări, dl General Artur Văitoianu s'a obligat sărbătorește, că până la 1 Octomvrie 1923 țara va fi curățită de străini.

Subliniați, dlol, strașnicele aplauze, obținute de dl ministru de interne de atunci, prin această declarație a d-sale.

Nu cred ca jidovii drept credincioși ai întregului rotogol al pământului să-l fi așteptat cândva cu atâta ardoare pe al doilea Mesia, cum aștepta întreaga suflare românească acel termen de 1 Octomvrie 1923, care să o scape de penibilul flagel.

Dl General Artur Văitoianu urma să devină al doilea întemeietor al României-Mari.

Și acum binevoiti a vă reaminti, în ce fel, mai bine zis, în ce hal s'au realizat grandioasele speranțe, pe care adevărații cetățeni ai acestei țări le-au legat de promisiunea sărbătorească a dlui General Artur Văitoianu!

Haimanalele, parazitarii și escrocii continuă, neturburați de nimeni și de nimic, să se scurgă în țară.

Dar am mai și fost surprinși de ceva. Anume, la termenul când — după vorba dlui Artur Văitoianu — țara trebuia să fie curățată de străini, a apărut în *Monitorul Oficial* un comunicat, prin care se dă de știre lumii, precum că termenul de ședere pentru haimanale se prelungește până la 1 Februarie 1924.

De aici încolo și din această cauză ne văzurăm țara devenită victima unei sinistre apariții, devenită în halul de a

ignora cu desăvârșire cele ce se întâmplă mai târziu.

Măcar am asisat la unele lucruri destul de interesante și destul de importante pentru existența noastră ca Stat și ca națiune.

De exemplu, pe la începutul lunii Februarie 1924, adică la al doilea termen de evacuare, ne trezim învredniciți de vizita unui domn „ales“, după cât știu, mandatar al „Alianței Izraelite“, care se plimba pe la noi cu un ifos de nedescris, cotrolându-ne, investigându-ne și sfătuindu-ne. Dela un timp, când unii curioși au început și dânsii a-i pune întrebări, menționatul a răspuns, înfăi de toate, că știe precis numărul vrangheliștilor refugiați în Bulgaria, jurându-se în același timp pe toți prorocii Vechilui și Noului Testament, că nu cunoaște numărul „refugiaților“ de pesie Nistru, ce se găsesc în România.

Știa deci omul nostru tot ce vrei, cunoaștea toate chestiunile, faptele și problemele de pe rotogolul pământului, afară, bine înțeles, de chestiunea ce cu adevărat avea să-l preocupe, *chestiunea parazitării ce ne invadaseră țara.*

De încheiere spunea că a adus bani pentru scopurile sioniste din România.

Vedeți bine că rezultatul vizitei dlui „delegat“, al nu știu cui, a fost o nouă păsuire pentru indezirabilii noștri până pe la sfârșitul anului 1924.

Iar, până la acest nou termen, numărul „refugiaților“, în loc să fie redus, ori măcar să fie stagnat, a crescut în proporții înspăimântătoare.

Însă, și de data aceasta răbdarea noastră, toleranța noastră, a fost răsplătită cavalereste, fiindcă, pe la începutul anului 1925, iată-l coborându-se între noi un adevărat, un strașnic Mesia jidovesc, în persoana unui dom Socolow, care, după ce ne-a cermoniat prin toate localitățile mai de seamă ale țării câte o sumedenie de sfeștanii, a consfințit patria noastră pentru totdeauna de al doilea pământ al făgăduinței.

Nu am știre, nu cunosc cazuri în istoria omenirii, ca cineva să fi avut parte de atâta fast, omagii și închinăciuni, ca dl Socolow, înaintea căruia se prosternau, pe întrecute, de o parte Jidovii săi, care îl întâmpinau cu sutele de mii, iar de altă parte membrii guvernului român, umiliți cu desăvârșire în calitatea lor de reprezentanți ai Statului român, față de Socolow-ul reprezentant al împărăției jidovești de o miie de ani, pe acest pământ.

Înțelegeți că vizita lui Socolow a decis de soarta țării și a neamului nostru.

De atunci chestiunea evacuării și a invaziei haimanalelor parazitare s'a infundat, pe semne, pentru vecie.

Și, pentru deplină lămurire, cunoașteți că, de aci încolo a început să funcționeze, pe față, scutită de ori și ce sancțiuni, ce se aplică infractorilor de drept comun, — o adevărată putere suverană pe pământul nostru, care, ce e drept, a funcționat și până acum alături de fictiva putere de Stat românească.

Numai în mod clandestin însă.

Acum are curajul deplin, se dă pe față, bătându-se pe piept, cu rolul ei de organ executiv local al împărăției mondiale jidovești.

Nu vă trebuie multă bătaie de cap ca să ghiciți că teribila putere suverană în chestiune este „Uniunea Evreilor Pământeni“.

Întâmplător eram de față la o ședință a Senatului, în care actualul domn ministru, — președinte al României, a ținut un discurs de strașnică intransigență națională.

Prin acest discurs dl Ionel Brătianu spunea lumii că n'are să se supună unor dispozițiuni ale tratatului de pace, care ar atinge suveranitatea Statului român*).

Câtă strășnicie de demnitate și de intransigență națională se părea că exprimă acele cuvinte! Asociația de aderenți și sclavi politici, știutori și neștiutori, ai dlui Ionel Brătianu, căzuse într'un delir fără margini.

Alături de aceștia însă, par'că îi văd și aud și acum pe scepticii încercați, pronunțându-se: „Dacă ar da bunul Dumnezeu să fie așa! Dar vedeți, cât de departe ne găsim de realitate!“

Și, dl'or, înțelegeți nemărginita mea durere, când-trebuie să vă declar că, această rezervă, această îndoială este înspăimântător de bazată.

Ascultați conținutul documentului, pe care vi-l citesc acum și constatați adevărul adevărat:

Comisarul regal către Corpul IV Armată.

„La ordinul dvoastre No. 10.143 „1925, am onoare a raporta:

„1. Indivizii Feghea Dabija, Gher-sin Toporosky, Simcha Burchatosky, „Maria Buzilă, Grigore Hușcă, Șmil „Colermann, Nichifor Ciuntu, Filip „Vacarov, Azril Curbet, Șaia Fuchs, „Gh. Beleuță, Gavril Tenti, Ana Ma-

*) În realitate era vorba de fidelă reproducere a unor puncte de privire, exprimate, mult mai înainte, în Parlament și în presă, de către alteineva.

„riciuc și plutonierul Giroveanu I. „regimentul 3 grăniceri.

„Aceștia, toți la un loc, formau o „organizație, care se ocupa cu tre- „cerea refugiaților evrei din Ucraina „în Basarabia.

„2. Nu mai este nimeni ameste- „cat în această afacere, decât cei „mai sus notați.

„3. Afacerea este în curs de cerce- „tare. Indivizii Gh. Toporovsky și „Simcha Burchatovcki erau agenții „Uniunii Evreilor Pământeni“, cari „veneau lagara Dochia și primeau re- „fugiații, pe care-i conducea la Bu- „curești, având la ei date de uniune, „bilete de liberă petrecere în țară, „căpătate dela Siguranță.

„Aceste bilete erau în alb.

„S'a crezut necesară o descindere „la „Uniunea Evreilor Pământeni“ „și a agenților ei, pentru a desco- „peri mijloacele, actele și numărul „de contravenienți la trecerea fron- „tierii, — însă Ministerul de război, „Secret. General, ne ordonă a ne „considera cererea de perchezitie fă- „cută parchetului tribunalul 6. Ilfov, „ca retrasă pentru Uniunea evreilor „pământeni. (Telegrama No. 654 din „27 Februarie 1925).

„4. Nu s'a mai descoperit nimic care ar interesa siguranța Statului“.

Raportor, *Indescifrabil.*

„1925, Februarie 9“.

Rămâne ca, Românii conștienți, câți vă găsiți în acest Parlament și în afară de acest Parlament, să faceți cuvenitele comentarii, să calificați, după cuprinderea dvoastre, sfruntatele ticăloșii și escrocherii, infracțiunile de drept comun, dovedite prin acest document.

Va trebui să adăugați însă, adică să repetați constatarea mea de mai înainte, dupăcare:

Alături de fictiva putere de Stat românească, funcționează la noi o adevărată putere suverană, ca filială a unei puteri mondiale, filiala „Alianței Izraelite“, care după cum știți, este „Uniunea Evreilor Pământeni“.

Această putere se ridică deasupra regulilor și legilor în ființă, scutită fiind de toate sancțiunile ce se aplică în țările independente și civilizate infractorilor de drept comun.

Vedeți acum, prin ce fapte se ilustrează adevăratul rost al dialecticei bizantine, al rodomontadelor, al vorbelor goale, ce le produce cu atâta efuziune pe această temă premierul nostru.

Considerându-mă însă obligat, să vă dau un tablou cât mai fidel al adevăratei situații, în care ne găsim, al adevăratului rezultat, produs de

un regim ipocrit, becisnic și nefast, continuu cu înșirarea documentelor.

Mă refer la comunicatul unui zelos român, dl dr I. Duscian, comunicat apărut în ziarul „Universul”, No. 125, din 4 Iunie 1925, prin care se supune textual:

„... că Basarabia a fost înungiată de o masă enormă de refugiați din Rusia, se verifică cu datele oficiale, care reduc această masă la 100.000 de oameni.

„Bine înțeles, în această masă nu intră decât aceia cari au trecut Nistrul într'un chip mai puțin sau mai mult legal. Rămân încă și aceia cari s'au strecurat în mod clandestin, căci timp de 7 ani au funcționat sistematic anumite organizații, cari pentru sume, variind între 10.000 și 25.000 (majorându-se în fiecare an), au trecut din Rusia în Basarabia pe cine au voit. Aceste organizații se foloseau de primari, preoți sau rabini, după cum cel ce trecea era creștin, sau evreu, și de perceptor, care eliberau certificate celui ce urma să fie introdus în țară, atestându-se că face parte din comuna cutare, că s'a născut în comuna aceea și că a plătit și impozitul pe ultimul trimestru. Aceste acte se înaintau peste Nistru și când fugarul punea piciorul pe pământul Basarabiei, era tot atât de basarabean ca acei ce nu ieșise din granițele ei.

„Mulți dintre cei introduși în chipul acesta sunt azi proprietari agricoli sau urbani și sfidează cu autoritatea lor pe băștinași.

„Controlul lor s'ar fi putut face cu ușurință, căci o amănunțită cercetare a actelor lor, ar fi dovedit, că ei nu s'au născut în Basarabia, n'au trăit în comunele, de unde au căpătat actele, cu care dovesc acum că sunt basarabeni, căci în Basarabia până la 1917 au existat organizații de caste, în care erau trecuți toți acei, care făceau parte din aceste caste. Așa erau castele de nobili, burghezi, meseriași și țărani. Și administrația fiecărei caste avea înregistrați pe acei ce le aparțineau. Nu puteai în Rusia să dobândești un pașaport general, decât dacă aveai din partea administrației caștei din care făceai parte, un certificat de indentitate.

„Cum în arhivele tuturor comunelor din Basarabia se găsesc la administrațiile castei cadastrale cu numele tuturor locuitorilor basarabeni, s'ar fi putut vedea din ele dacă noii cetățeni sosiți de peste Nistru și toți acei cari au acte de

„identitate eliberate după 1918, se găsesc înscriși și în cadastralele castelor.

„Măsura aceasta de control a sferiat pe neocetățenii Basarabiei și au intervenit ca ea să nu se pună în aplicare, deoarece vedem în ziarele rusești publicându-se următoarea informație:

„După intervenția vice-președintelui Camerei, dl Gherman Pântea, atât ministerul de interne, cât și cel de justiție, au recunoscut dreptul la supușenia română și-acelor basarabeni, cari s'au născut în Basarabia, dar n'au fost înscriși în societățile de castă, cari au existat sub ruși.

„Ori, nașterea acestor noi basarabeni din Basarabia am văzut mai sus cum a fost stabilită, ca să înțelegem de ce ei s'au ferit să li se stabilească identitatea și trecutul cu actele dela societățile de castă și au intervenit să fie scutiți de a-și stabili pe calea aceasta identitatea de basarabeni.

„Așa, că toți veneticii pripășiți în această provincie, unde au creat atmosfera grea, în care ea trăește, vor fi recunoscuți de cetățeni români în paguba și suferința localnicilor adevărați.

Dr. I. Duscian

Din acest comunicat se constată că:

a) Organizațiile criminale, care se ocupă cu introducerea haimanalelor de peste Nistru și de aiurea, în Basarabia și în toată țara, cu încetățenirea lor prin acte false, cu un cuvânt, organizațiile, despre care dl general Artur Văitoianu vorbea de pe banca ministerială acum doi ani, sunt în ființă și funcționează și astăzi, nesupărate de nimeni. Încă se bucură de protecția atâtor factori de seamă, cum e de exemplu un d. vicepreședinte al acestei Camere.

Nu numai acești factori ai vieții noastre publice, dar și organele administrative ale Statului român dau dovadă despre complicitatea lor cu menționatele organizații criminale, de vreme ce înțeleg să tănuiască numărul adevărat al intrușilor, afirmând, că n'ar fi mai mulți de 100.000 de inși.

Pe când se știe că, în realitate, numai în Basarabia se găsesc de vreo zece ori mai mulți.

Parvenirii sustrag terenul de sub picioarele băștinașilor, însușindu-și proprietățile acestora. Cu alte cuvinte, devin stăpânii de fapt ai Basarabiei, compromițându-i caracterul românesc, compromițând situația de drept public a acestei provincii,

ca parte integrantă a Statului român, a cărui suveranitate o contestă.

Dacă mă veți întreba, unde este a se căuta originea acestei nemai auzite debandade pe teritoriul unui Stat cu pretenția de Stat independent și suveran, nu pot răspunde altfel, decât repetând iară și iară cele afirmate mai înainte: Suveranitatea noastră națională pe pământul României-Mari este mai de grabă o ficțiune, decât o realitate. Adevărata suveranitate este reprezentată aici de așa numita „Liga Națiunilor”, sau — ceea ce este aproape același lucru — „Alianța Israelită”.

Citiți comunicatul următor și vă convingeți:

„Refugiații Ucrainieni în România”. „Demersul unui reprezentant al Ligii Națiunilor”,

„Dl Robert Brunel, delegatul „Ligii Națiunilor” pentru refugiați, a sosit în Capitală”.

„Dsa a avut constătuiri cu dl I. G. Duca, ministrul de externe, și cu dl Franasovici, subsecretar de Stat la ministerul de interne, în privința unui aranjament pentru refugiații ruși din Basarabia. Guvernul nostru a promis, că în această chestiune va da o cât mai largă interpretare asupra relațiilor de rușdenie cu supușii români ale refugiaților ruși. Așa dar oricine din refugiați are o rudă stabilită în România, va căpăta învoirea de a rămâne în țară.

„Pentru ceilalți refugiați ruși, „Liga Națiunilor” a înființat un fel de act de identitate special, care va servi la pașaport refugiaților ruși, cu dreptul de a călători în orice țară.

„România aderând la această dispoziție, va elibera autorizații, etc. etc.”.

(Ziarul Adevărul, No. dela 4 Noiembrie 1923).

Dl deputați, din acest comunicat și din atâtea alte comunicate de acest soi ale sumedeniei de organizații și instituțiuni, care cu atâtea zel și așa de sistematic se ocupă de chestiunea migrației elementului jidovesc din Polonia și mai cu seamă din Rusia, desigur că veți fi reținut termenul: „refugiații evrei”. Acest termen se repetă în fiecare frază, constituind firul roșu al tuturor comunicatelor și acțiunilor „Ligii Națiunilor”, referitoare la situația sub diferite raporturi, sub raportul etnografic, politic, economic, etc. din Statele Orientului Europei, unde elementul jidovesc este reprezentat prin masse de multe milioane.

Cum titlul de „refugiați” se aplică mai cu seamă evreilor veniți din Rusia, cu drept cuvânt veți pune întrebarea: de unde și până unde poate fi vorba de refugiați din această țară, guvernată și condusă pe deaîntregul, adică și politicește și economiceste, de către evrei?

Crede cineva, cu minte sănătoasă, că ar fi posibile așa numitele „pogromuri” în Rusia?

Onorată Adunare, dacă noțiunea „pogrom” ar fi să însemne maltratarea, schinguirea, omorârea în massă a ovreilor, numai pentru că sunt ovrei, hotărât, că mai de grabă ar putea fi vorba de Palestina decât de Rusia.

Dacă însă această noțiune înseamnă constrângerea tuturor elementelor parazitare — grosul cărora, precum se știe, îl formează ovreii, — la muncă productivă, veți cunoaște că nicăiri pe fața pământului, nu bărfuesc astfel de pogromuri ca și chiar în Rusia, ai cărei guvernanți, în proporție de 95%, fac parte din neamul lui Israel.

Iar după toate acestea, desigur, veți pune și altă întrebare: Cum se poate ca Rusia de astăzi, prezentată lumii ca țară a progresului desăvârșit, a liberalismului fără de margini; țară în care dreptul de liberă determinare a popoarelor este afișat pe toți pereții și pe toți stâlpii; țară, din care — ca consecință a menționatului drept — ovreii emigrează cu milioanele; această Rusie este constituită un adevărat Eldorado ovreesc. Pe când România, unde imigrează, înfigându-se pentru vecie acest element, unde procentul ovreilor față de restul populației s'a triplat în ultimii 5—6 ani; această Românie este cunoscută pe întreg rotogolul pământului ca cea mai ticăloasă țară, un adevărat infern pentru neamul lui Israil; pusă pe lista de proscricție a Statelor, cărora li se pregătește sigura prăbușire?!!

Este, fără doar și poate, o tactică și aceasta, despre rostul căreia sunt chemați să se pronunțe, pentru care vor răspunde acei, care pun la cale practicarea ei.

Nici decât însă autorii și dirigiuiții acestui procedeu să nu scape din vedere, că încât ne privește, cunoaștem în toate Țările apucăturile, ce le-au întrebuințat în trecut față de alte țări și pe care, după cum vedem, le repetă acum față de România, în scopul bine priceput, de a pune mâna definitiv pe destinele ei.

Decât, oricât de teribilă ar fi puterea factorului, ce înțelege a lucra

cu astfel de mijloace perverse, nu va exista nici când acea putere pământescă, care să discute dreptul nostru de justă apărare, dreptul nostru de a pune adevărul adevărat în fața minciunilor și a calomniilor.

Acest adevăr este cu atât mai izbitor, cu cât în timpul din urmă, este scos la iveală și de unii factori conducători ai întregii ovreimi de pe rotogolul pământului, și nu cei conduși și ocrotiți de dânsii își vor putea permite să le discute buna credință și obiectivitatea.

Datorim recunoștință, și i-o exprim, dela acest loc, dlui Dr. Weismann Chaim, unul din cei mai distinși bărbați, care i-a avut cândva neamul său, pentru constatarea sa făcută la congresul sionist dela 17 Februarie 1925, ținut în orașul New York.

Ascultați fără nici o preocupare spusele dlui Dr. Weismann și constatați realitatea:

„E regretabil, dar a devenit o formală tradiție, deschiderea congreselor sioniste prin descrierea suferințelor jidovimii. Situația economică a evreilor dintre Rin și Volga se va schimba foarte puțin, chiar și în cazul că antisemitismul ar dispărea.

„După America, centrul cel mai important al jidovimei este Polonia muștenitoarea tradițiilor jidovimei rușesti. Cea mai mare parte a ovreilor polonezi aparține clasei de mijloc a elementului industrial și comercial. Baza comerțului lor era Rusia, Caucazul și Persia.

„Voiajori evrei au câștigat piață pentru mărfurile poloneze chiar și în China. Astăzi între Rusia și Polonia au încetat automatic orice legături de afaceri.

„Polonia devine Stat agricultor și masele evreilor rămân fără puțință de a câștiga. Întreg Lodz-ul ar dori să emigreze în Palestina. . .

„ . . . Guvernul polonez a monopolizat foarte multe ramuri comerciale, ceea ce a provocat nimicirea multor mii de existențe jidovești. Tendința guvernului se bazează pe țărănime.

„Din această cauză, aproape toate impozitele le repartizează asupra orașelor, adică asupra ovreilor, forțați în acest fel să emigreze din țară. Acest curent progresează cu punctualitatea unui aparat, fără să poată fi împiedicat.

„Până acum eram obișnuiți să auzim despre pogrom-uri și despre alte lucruri de acest soi. Guvernul polonez însă a inventat expe-

„diente noi, cu ajutorul cărora poate lucra mai bine și mai fără sgomot.

„Acest războiu de exterminare decurge și în celelalte țări din orientul Europei. Se constată acest lucru mai cu seamă despre Rusia, unde curentul nu se vede așa de clar, fiindcă nu avem puțința să-l urmărim atât de punctual, însă știrile sosite de acolo dovedesc, precum că milioanele jidovilor care trăiesc în Rusia, își pierd tot mai mult zi de zi, terenul de sub picioare. Sistemul de astăzi face imposibilă aranjarea economică a comerșantului și a micului industriaș. Nu vom exagera deci, constatând că, dela Vistula la Ural multe milioane de evrei au fost aruncați pradă peirei lente. Nici când poporul nostru nu și-a trăit un capitol atât de trist și de grav al istoriei sale.

„La fel în celelalte țări ale Europei. Diferitele probleme eșite la suprafață agravează tot mai mult situația jidovimei. În Italia instrucția religioasă, introdusă de fasciști, îi forțează pe părinții ovrei, ca să înființeze școli, sau să-și lase copiii pierduți pentru jidovime. Chiar și în Cehoslovacia, care dispune de cei mai liberali bărbați de Stat, interesul de autoconversare al cehilor aruncă minoritățile naționale într-o situație economică lamentabilă, cu consecința că, evreii sunt siliți a invade orașele populate. Și se nasc noile ghetto-uri toate rezultatele lor triste și grave. Din Salonici trebuie să plece câte un evreu de fiște care grec evacuat din Constantinopol. Pretutindeni macină cu putere pietrele de moară, ce lucrează întru sfărâmarea jidovimei.

„60% din cei ce emigrează în Palestina, provin din Europa centrală și de răsărit; 30 % din Orientul îndepărtat și 1% din celelalte țări. .

„

„

„ Ori cât de larg am

„deschide porțile Palestinei, potopul imigranților ar fi mult mai mare decât să încapă pe aceste porți.

„

„

Avem de reținut câteva fapte importante din această declarație atât de prețioasă.

Întâi, faptul, recunoscut în mod indirect și de către dl dr. Weismann, precum că adevăratul roș al colonizării Palestinei cu ovrei nu se prea confundă cu intenția de a rezolvi în mod sincer și real problema parazitării evrei din diferitele țări, prin scurgerea lor în această țară. Până

n prezent abia dacă se găsesc vreo 30.000 de coloniști evrei în Palestina și dl dr. Weismann este silit să constată că nu mai există locuri vacante.

„Colonizarea“ Palestinei cu evrei înseamnă deci, odată cu un fel de concretizare a ideii de stat jidovesc, o sfruntată camuflare a scurgerei, din mai multe țări, într-o singură regiune a parazitării și a surplusului de populație al acestui element.

Al doilea fapt, pe care îl deducem din expunerea dlui dr. Weismann, este că, *cercurile conducătoare jidovești au destinat România ca loc de scurgere pentru toți parazitarii evrei din centrul și din răsăritul Europei.* *)

Onorată Cameră văd că toți d-nii miniștrii au dispărut de pe banca ministerială, rămânând singur dl Vintilă Brătianu, despre care s'ar crede că, în calitate sa de ministru de finanțe, n'ar avea nimica, sau chiar prea puțin de împărțit cu chestiunea ce formează obiectul interpelării mele.

Paradoxul este însă aparent numai întrucât, poate nici un minister nu este atât de interesat în această chestiune, ca chiar ministerul dlui Vintilă Brătianu.

Vă fac o propunere, dle ministru de finanțe, și, vă rog cu Dumnezeu, ca nu care cumva să mi-o respingeți. Primiți-o, fără doar și poate, ca să vă pot asigura că visul d-voastre de a ridica leul românesc deasupra celor mai puternice valute din lume, se va realiza în 24 de ore.

Iată propunerea mea:

Dl ministru de finanțe să încaseze dela fiește care parazită indezirabil o anumită taxă, măcar atâta, cât costă pe Statul Român întreținerea parazitărilor în timp de un an, adică vreo 2.000 lei în aur**).

Îți dai seama, dle ministru de finanțe, de situația d-tale și a țării întregi, după ce ai încasat această taxă dela vreo două milioane de capete...! Și, bagă de seamă, dle

ministru, că nu vei comite nimica extraordinar, nu se va putea spune, că țara profită, că va realiza ceva câștig, pe cât de neobișnuit, pe atât de ilicit. Doar dacă ar fi rebonificată pentru paguba îndurată într'un singur an pe urma întreținerii popoului de parazitari indezirabili.

Cum însă Statul român nu urmează exemplul altor State și nu percepe nimic, economia sa națională îndură niște ravagii, ce nu se mai repară.

Vedeți una din cauzele de căpetenie ale mizerabilei situații în care ne găsim.

Vedeți țara cea mai bogată de pe fața pământului, în care clasele producătoare, cu toate eforturile lor supraomenești, nu sunt în stare să producă atâta, cât consumă, rod și pradă, popoul trântorilor de toate soiurile.

Am spus, că România este aleasă de către factorii dirigiitori jidovești al doilea pământ al făgăduinței. Am arătat, că este cel mai elementar drept al acestei țări, să se apere contra popoului de invazii, cu toate mijloacele civilizate și posibile ce îi stau la dispoziție. Și, fiindcă vorbesc de mijloace civilizate, mă refer la faptul al treilea, de reținut din discursul mai sus citat al drului Weismann: *întrebuințarea mijloacelor absolut legale, și reale, de către Statele ce ne înconjoară*, — vorbesc mai cu seamă de Cehoslovacia, de Polonia și de Rusia, — *nu pentru a se apăra de invazia străinilor nepoștiți și nedoriți, ci pentru a provoca emigrarea parazitărilor băștinași!*

Ați văzut, care sunt acele măsuri și, vedeți măsurile guvernului român, pe cât de neghioabe, pe atât de sinistre, care ne aduc batjocura și odiul lumii, cu toate consecințele lor.

Dar actualul guvern al României nu este însăși România. Țara noastră nu poate fi calificată după faptele unui guvern, pe care nu-l adevărează. În urmare, drepturile de apărare și de autoconservare ale României neputându-se discuta în referință cu atitudinea și acțiunile unui astfel de guvern, îi întreb dela acest loc pe toți interesații:

Dacă Cehoslovacia, cu „cei mai liberali bărbați de Stat“ ai săi; dacă Polonia, cu cel mai mare coeficient de populație jidovească; dacă Rusia, deasemenea archiplină de evrei și guvernată de evrei; dacă toate acestea și alte nenumărate țări, stăpâne pe destinele lor, au voie să provoace emigrarea elementelor neproductive și parazitare băștinașe;

dacă Statele-Unite ale Americii, cu cea mai mare libertate a lor, cu cea mai mare bogăție pământească a lor, au voie să interzică și zădărnicească cu desăvârșire scurgerea acestor elemente pe teritoriul lor; ei bine, în ce chip Țara Românească poate fi constituită o țară necivilizată și barbară, acea Țară Românească, al cărei guvern nu numai că nu pune stavilă invaziei, ci cu inconștiența și cu cinismul său fără pereche provoacă d'adrepul năvala. Așa, ca astăzi, am fi bucuroși, dacă ne-am alege definitiv numai cu cele două milioane de străini intruși.

Domnilor, sunt atâtea muritori, care susțin, că afară de cinismul și inconștiența regimului ce ne stăpânește, ar mai exista o cauză, pe care lumea, din atâtea motive bine pricepute, n'ar îndrăzni să o dea pe față, mulțumindu-se să o trateze prin șoapte numai și prin anumite semne cabalistice.

Desigur, fiindcă e vorba doar de mașineriile unui capitalism, zis internațional, în realitate național jidovesc, ar căruia mână a fi să ajungă și să opereze pretutindeni și în ori și ce timp, cu sinistre consecințe pentru cei deochiați, fie particulari, fie orice fel de asociații sau organizații.

Cât pentru mine însă, dlor, permiteți-mi a mă înșira între acei, care nu pot fi stânjeniți de nimeni și de nimic, cărora nici o putere pământească nu le va impune să tacă, sau să stea cu mâinile în sân, când e vorba de chestiuni vitale pentru Stat și Națiune și pentru adevăratele interese reale ale societății.

Iată deci, că vin și cer guvernului să ne răspundă clar și precis, ca țara să fie pe deplin orientată:

Este adevărat, că actuala conducere a României-Mari se găsește sub presiunea capitalismului internațional și adică sub presiunea Alianței Israelite? Să răspundă guvernul fără doar și poate, fiindcă vrem să știm, suntem în dreptul nostru a ști, care este situația de fapt, cum stăm cu independența și cu suveranitatea țării?

Vedeți, dlor, că guvernul tace. Constatați realitatea deplorabilă ce o trădează această tăcere, care, ne dă să înțelegem, că stăm pe marginea prăpastiei.

Acum 2 ani, exact astăzi sunt 2 ani, am pus întrebarea dela acest loc: „unde mergem“? *Întreb acum: unde am ajuns?!!*

*

Dlor, nu pot încheia fără a re-

*) Expozeul în chestiune nu recunoaște pe față acest lucru, însă fapte pe cât de sinistre, pe atât de pozitive, prezintă adevărul adevărat. Dl dr. Weismann nu numai că nu tăgăduiește, dar constată însuși că: din Cehoslovacia *pleacă*, din Polonia *emigrăză*, din Maghiaria *fug*, din Rusia *curg*, în Palestina *li s'a infundat* dela începutul începuturilor. Prin urmare — adăugăm noi — în România se revarsă zi și noapte și, cunoaște că totul decurge după un plan dinainte stabilit și bine stabilit.

**) Acest sistem este practicat ap oape în toate Statele din centrul Europei și din apus, inclusiv în Statele-Unite ale Americii, chiar față de simplii călători, pe timpul cât stau în țările respective.

leva un caz celebru, de minune potrivit pentru ilustrarea diferenței între situația României și a celorlalte State civilizate, incomparabil mai înaintate decât noi, a diferenței între felul cum se apreciază măsurile luate de acele State mai înaintate, și măsurile pe care noi le luăm, sau mai bine zis, nu le luăm de loc.

În anul Domnului 1921, printr'o strașnică interpelare, dezvoltată în Parlamentul Prusiei, s'a dat alarma disperată contra primejdiei jidovești. Știți pe ce motiv? Pe motivul, că în acel an s'ar fi găsit în Prusia cu douăzeci de mii de Evrei mai mulți ca înainte de război.

Înțelegeți: o fără dintre cele mai înaintate, cu agricultura ei de model, cu industria ei cea mai dezvoltată, cu comerțul său cel mai dezvoltat, cu o populație de peste patruzeci de milioane, se alarmează, dă semnalul primejdiei naționale pe tema unui spor de douăzeci mii de evrei în decurs de 7 ani. Auzit-ați rostindu-se de către cineva, sau de undeva, un singur cuvânt de ocară sau măcar de reprobare la adresa acestei Prusii?

Și România, cu patrușprezece milioane de locuitori, cu agricultura sa primitivă, cu reforma ei agrară, neexecutată și compromisă, cu industria și comerțul său inexistent, România devenită faimoasă pe urma pierderilor sale oribile în război; România secătuită, devastată, prădată și jefuită de ultima sa vlagă de către un „amic“ mizerabil și depravat; această Românie vedeți bine, că este deadreptul proscrisă, condamnată la moarte, dacă îndrăznește să scoată un cuvânt pe tema milioaneilor de paraziți care au invadat-o în decurs de trei ani!!

Iată, onorată Adunare, bilanțul adevărat al unui regim, ce se bate pe piept, ziua și noaptea, care asurzește și zăpăcește lumea cu așa numita „intransigență“ națională a sa; bilanțul unui regim, care în realitate se ilustrează cu o lată nepricepere,

cu o umilitoare slăbiciune, atât față de străinătate, cu care pretinde a se război, cât și față de reprezentanții dinăuntru ai acestui capitalism, pe care îi tolerează, îi susține, cu toată lipsa lor de tact, cu toată inconștiența și cu tot cinismul lor, cu toată corupția de pomină ce o cultivă din greu, amenințându-ne structura politică, națională și socială cu prăbușirea.

Iată cauza principală, pe urma căreia trebuie să încasăm cu toții blamul și disprețul străinătății, pe urma căreia trebuie să suportăm pagubele ireparabile, morale și materiale, și care ne primejduiește cu desăvârșire existența ca Stat și ca națiune.

Pe noi însă chestiunea străinilor nedorii ne arde și sub alt aspect, sub aspectul penibil al apărării naționale, a siguranței Statului nostru, deabinelea subminată și amenințată de către dușmanii noștri vecini, între care, precum știm, cei mai ireductibili, cei mai implacabili sunt maghiarii.

Chestiunea raporturilor noastre cu maghiarii am desbătut-o în atâtea locuri și în atâtea rânduri, și nu consider de necesar a mai reveni în amănunt asupra ei cu acest prilej.

Mă consider obligat însă a pune și de data aceasta degetul pe o rană, de care, în urma nemai pomenitei ticăloșii a organelor guvernului, par'că nu ne va putea vindeca decât singură moartea.

Pe vremea neutralității noastre am rămas încremenit de prezența puhoaielor de spioni inamici, cu care țara era împănată prin toate unghiurile ei. Și, nu puteam înțelege, că atunci, când românii de bine, mai cu seamă românii din Ardeal, erau bănușiți, calomniați și mistificați de către organele polițienești; tot atunci spionii și diferiții agenți ai inamicilor erau lăsați în largul lor, permittându-li-se cele mai sfruntate orgii. Nimic nu le era necunoscut, Statul român nu avea nici un secret pentru aceste elemente dușmane, care

cunoșteau situația dela noi în toate izele ei, o cunoșteau în măsura umiltoare, în care românii adevărați și cu tragere de inimă habar nu aveau de ea, grație ticăloșiei aceluiași organe ale Statului român.

De câteori mă declaram stupefiat de această stare de lucruri, capete, cu pretenția de capete luminate, ținneau să mă lămurească, să mă asigure, că o tactică suprainteligentă e la mijloc, tactica pe care muritorii de rând nu o pot concepe și care vom vedea ce roade admirabile va da cu prilejul intrării României în acțiune. Atâți români de bine au devenit victimele „inteligentelor“ sugestiuni, luând în serios „lămuririle“ genialilor specialiști!

S'a văzut apoi din prima zi a mobilizării noastre rostul și rezultatul acelei tactice inteligente. S'a constatat din primul moment că suntem pe deaîntregul subminați, că toate serviciile și mijloacele apărării noastre naționale sunt compromise. O sinistră debandadă a început să bânuie din prima zi a războiului nostru. Spionii tolerați, mai mult, ocrotiți, de către organele noastre de Stat, s'au achitat din greu de angajamentele lor.

S'a constatat, că nu era vorba de tactica inteligenței patriotice, ci de tactica celei mai ticăloase stupidități, a celei mai oribile corupțiuni, din câte s'au pomenit vreodată.

Dlor, eu unul încă fac parte din anonimii care și-au dat tributul în războiul pentru unitatea națională, asistând la desfășurarea tuturor fazelor acestui războiu înspăimântător. Sunt, în clar cu cauzele dezastrului nostru din prima fază a campaniei, precum și ale neajunsurilor penibile din restul campaniei noastre. Cunosc exact și situația în care ne găsim în prezent.

Și, nu vă pot spune altceva, decât să vă rugați lui Dumnezeu, să fim scutiți de noi conflicte războinice. Dezastru mult mai cumplite ne așteaptă, grație faptului că, de bandada

Ridicarea lefurilor funcționarilor și politica „Protocoalelor“

Ridicându-se salariile funcționarilor, cu începere dela 1 Ianuarie 1926 și știind toată lumea că în legătură cu sporirea lefurilor au început de pe acum să se scumpească toate mărfurile, aducem la cunoștința marelui public, următorul precept din „Protocoale“ spre a se putea convinge că scumpirea vieții nu este un act de lăcomie sălbatică a cutărui sau cutărui neguțător jidan, ci intră în politica disolvantă a rasei lui Israel față de creștini.

Intr'adevăr iată ce mărturisire conține Protocolul VI din învățăturile Înțelepților Sionului:

„Noi vom face să se ridice salariile, care totuși nu vor aduce nici un profit muncitorilor și funcționarilor, căci vom fi avut grija să se scumpească, în același timp, prețul obiectelor de prima necesitate“.

Ați înțeles, dlor guvernanți, de unde pornește scumpirea vieții?

de pe vremea neutralității noastre, adică dela 1914 până la 1916, astăzi bântuie mult mai teribil ca atunci.

Întrebați Ministerul de interne, ce înseamnă prezența mai cu seamă în Ardeal, a atâtor „specialiști”, muncitori, în deosebi însă conducători ai tuturor întreprinderilor industriale ardelen și bănățene? Ce înseamnă prezența în zona frontierei noastre de vest a atâtor indivizi, veniți din Budapesta, care nu voiesc sau nu pot să-și explice rostul, fiind ei în realitate spionii și agenții provocatori ai celor dela Budapesta. Organele polițienești îi cunosc, publicul îi arată cu degetul, dar ei nu sunt deranjați deloc, stau liniștiți la noi, îndeplinindu-și misiunea din greu.

Mai departe:

Ce înseamnă interminabilele sumedenii de emisari, germani, bulgari, ruși, etc., etc., cu care deasemenea suntem împănăți pe deaîntregul? Ce înseamnă permanentele „călătorii de studii” ale „savanților” din Berlin și din alte emporii ale Germaniei; trenurile de vilegiaturisti, care ne sosesc arhipline, an de an regulat, din Germania, din Austria, etc., și, nici o singură dată nu ni s'a dat să știm, când și în ce condiții se înapoiază, dacă de altfel se mai înapoiază vreodată.

Credeți, dl. deputați, că membrii guvernului vor putea plăti cu capul lor, dacă se va adeveri, că la baza situației de astăzi stă acelaș flagel, care a bântuit în timpul neutralității noastre: *corupția și tembelismul criminal pe întreaga linie.*

Vedeți că nu se găsește nimeni pe banca ministerială, care să ne lămurească, de ce precizările de până acum, alarma ce s'a dat în acest Parlament, atât în Cameră cât și în Senat, au rămas fără niciun răspuns.

Iar intervențiile pentru încetățeniri, nu cu acte în regulă, ci cu acte false, — fiind vorba de cele mai declassate elemente, — aceste intervenții curgîna-înșinuși se poate prevedea sfârșitul...

Oare rostul existenței României-Mari, rostul rezultatului jertfei celor opt sute de mii, să nu poată fi altul, decât îndoparea șacalilor, umplerea sacului fără fund a existențelor catilinare, pe care un regim nefast se încapăținează a le întrebuința pentru demoralizarea, îngenuncherea și zdrobirea fiilor neamului, doritori să așeze munca, priceperea, devotamentul, cinstea și dreptatea la baza consolidării sociale și politice a pământului lor străbun?

Dr. Dumitru Lascu
deputat de Salonta

Sașii din Ardeal și Șvabii din Banat

Comunicarea dlui senator Dr. Vasile Bianu

Domnilor senatori!

Cu altă ocaziune am avut ocaziunea să vă vorbesc despre cetățenii noștri **Evreii din Ardeal**, despre spiritul lor față de Statul român, ai cărui cetățeni sunt, și despre încapăținarea lor în privința introducerii limbii de propunere *română* în școlile lor ca limbă oficială, precum și despre accesele de *acut maghiarism* de care sunt cuprinși din când în când.

Astăzi vreau să arăt onoratului Senat că și *concetățenii germani*, adevărați **sașii și șvabii**, au aceeași mentalitate, sufer de aceeași boală.

După 5 ani de stăpânire românească, pașnică și îngăduitoare pentru fiecare minoritate, sașii și mai ales șvabii refuză în școlile lor, ca materie de învățământ, limba și istoria română, iar șvabii mai cer instrucțiunea pentru copii lor în *limba maghiară*; s'au văzut chiar preoți de ai lor îndemnând, prin predici și conferințe, pe părinți să nu-și trimită copiii la școli românești și însinuând locuitorilor ideea de a impune învățătorilor din școlile confesionale să propună în limba ungurească.

Germanii noștri, adevărați sașii și șvabii, nu numai că nu voiesc să contribuie la consolidarea și propășirea Statului român, refuzând orice colaborare activă în această direcțiune, dar fac tot posibilul ca această consolidare să nu se poată face.

Ziarul săsesc din Sibiu „*Siebenbürgisch Deutsche Tagblatt*”, comentând raporturile dintre minorități și Statul român, declară că „*populațiunea neromânească din teritoriile alipite nu poate avea, față de Statul român, raporturi de altă natură decât raporturile dintre diferitele provincii ce compun Statele-Unite ale Americii, isvorite nu din istorie, ci din propria hotărâre a cetățenilor*”. (Murmure din mai multe părți). „*Minoritățile înțeleg perfect de bine că, pentru populațiunea română, Statul român înseamnă mult, date fiind legăturile din trecut și mai ales timpul înființării Statului. Astfel de sentimente nu ar fi naturale în ceea ce privește populația neromânească*”. (Rușine să-i fie).

Aceste păreri sunt remarcabile prin sinceritatea cu care sunt exprimate, dar noi credem că ele sunt isvorite dintr'un punct de vedere greșit, căci sașii trebuie să știe că Statul român, întregit în hotarele sale

etnice nu este un Stat federativ, și faptul că între niște hotare locuiesc minorități etnice nu-i schimbă caracterul de **Stat unitar național**, pe care îl dă *imensa majoritate* a unei populațiuni de aceeași rasă și limbă. Comparăția care se face cu alte State federative nu este potrivită, după cum nepotrivite sunt și concluziunile care să trag dintr'o asemenea premisă false.

Tot acest ziar săsesc din Sibiu a publicat, în traducere, fără nici un protest sau gest de desaprobară, o corespondență din ziarul englez **Times**, trimisă acelui ziar tot de către un sas dela noi, în care injuriile aduse națiunii noastre ne reamintesc vremuri de dușmănie pe cari le credeam de mult dispărute.

Acest corespondent sas al marelui cotidian din Londra scrie textual astfel: „Înainte, în această parte a țării, cuvântul **român** înseamnă *cioban, tăietor de lemne sau slujnică*; astăzi înseamnă **guvernul**. Noua naționalitate dominantă, *ar dori să se simtă acasă*, dar nu se potrivește cu realitatea...”, și corespondența urmează pe același ton. (Murmure). După ce preamărește binefacerile cărmuirii maghiare de ieri, după ce aruncă câteva oftări după libertățile pierdute ale poporului săsesc, după ce varsă din umbră o cupă de venin asupra robilor cari au ajuns să stăpânească această țară, corespondentul sas dă năvală asupra așezămintelor noastre, insultând „*justiția specifică românească, în care bacșișul joacă un rol preponderant*”.

Este adevărat că, după mai multe zile, sub presiunea indignării publice și poate la intervenția de sus, advocații sași au trimis acelui ziar o adresă, prin care ei spun că „nu au constatat nici un fapt care să justifice o astfel de învinuire gravă adusă justiției române”.

Dar faptul rămâne întreg, într-un cânt în ziarul din Londra nu s'a publicat nici o desmințire și el se agravează și prin alte gesturi de rău gust ale concetățenilor sași. Între acestea nu mă pot opri să nu amintesc de o festivitate organizată în Budapesta de către unguri și sași. La locul serbării s'a adus o ladă de fier, în care s'a pus pământ din toate județele Ardealului. Episcopul Ravasz a sfințit pământul, apoi lada a fost îngropată, iar cei de față au cântat în cor „*Crezul Maghiar*”, și la urmă au început discursurile. Din partea

sașilor a vorbit dr Peter Jeckel, care a spus că acel loc în care a fost unit pământul Ardealului cu pământul Patriei Mume, va fi în viitor un loc de pelerinaj al sașilor din Ardeal. (Rușine lor).

În orașele cu populație în majoritate săsească, autoritățile comunale cari sunt în mâinile sașilor, ei au o atitudine dușmănoasă față de tot ce e românesc. La serbările noastre naționale în Mediaș se arborează pe clădirea Primăriei numai bicolorul săsesc, fapt în contra căruia au protestat românii de acolo printr-o impunătoare adunare populară, care s'a ținut în ziua de 3 Iunie anul trecut, trimițându-mi și mie o dare de seamă a acelei adunări cu moțiunea votată.

Este drept că ministerul nostru de interne a autorizat arborarea drapelului săsesc la festivitățile naționale, consfințind astfel drepturile unei vechi tradiții, dar noi nu credem că această autorizare dată de guvern ar exclude arborarea tricolorului oficial al Statului, ci, dimpotrivă, că sașii pot arbora drapelul lor alături de cel român, și în privința aceasta atragem toată atențiunea dlui ministru de interne. Asemenea și asupra faptului că în Sighișoara, după cum am mai spus-o odată, Primăria continuă a se servi de sigiliul vechiu.

Întru cât privește învățământul limbei române, a istoriei și geografiei României, se petrec aceleași lucruri în școlile confesionale germane ca și în cele ungurești. Cazul dela Sebeșul-săsesc este destul de edificator în această privință, unde la examene s'a văzut că elevii nu știau nimic din aceste studii, nimic despre Ștefan cel Mare și Mihail Viteazul.

Din acestea rezultă că toleranța, libertatea și încrederea pe care noi românii am arătat-o dela început față de toate minoritățile și cu deosebire față de sași, dragostea cu care românii, uitând trecutul, le-au întins mâna frățască, n'a deșteptat în sufletul lor nici un sentiment de prietenie, de gratitudine sau de respect față de drepturile și autoritatea Statului român. Dimpotrivă, oamenii lor politici, ca și ziarele lor, n'au avut și n'au decât cuvinte de răutate și de dispreț pentru stăpânirea românească. Iar când cuvântul li s'a părut prea slab, au recurs la fapte de nesupunere față de legi, la apeluri adresate străinătății, la comploturi, chiar și la manifestații ostile față de Stat. Cu părere de rău trebuie să spun ce dl Rudolf Brandsch, deputatul sas, grupând elementele pangermaniste,

să dedă la o propagandă foarte activă în Ardeal.

Dacă trecem la germanii din Banat, dați-mi voie, dlor senatori, să vă spun că ziarul „Schwäbische Volksblatt“ a publicat, cu prilejul recentelor sărbători ale șvabilor, un articol injurios și lipsit de orice patriotism, în care se afirmă astfel stăpânirea absolută a șvabilor în Banat: „Noi, zice acel ziar, am crezut că pământul acesta muncit de noi, scos din sălbătăcie, și pentru care mulți au murit creiând o patrie, un raiu, este al nostru; dar acum să zice că țara aceasta, Banatul, este proprietatea altora, pe motivul că ei ar fi avut-o cândva. Nu, de o mie de ori nu! După cum Dumnezeu, creatorul acestei lumi, nu poate fi străin de ea, tot așa și noi nu putem fi străini de acest raiu creiat de noi, și ce am creiat este al nostru, nepăsându-ne nici de dracu!” (Murmure). Mai departe scrie: *Dacă aci au fost cândva Goții, Hunii, Avarii sau Turcii ei n'au făcut nimic pe acest pământ. Nicio dată nu ne vom lăsa priviți și tratați ca străini în această țară, care ne aparține și de care suntem legați cu toată puterea sufletului nostru german.*“

Din aceasta rezultă că așa cum au trecut aceste popoare barbare, tot așa se vor duce și acei cari se dau acum drept stăpâni ai acestui colț de raiu german, adică noi românii. (Voci: Se înșeală amar!)

Șvabii din Banat au întreprins o serie de întruniri publice de protestare împotriva regimului școlar, care acordându-le întreaga libertate de învățământ în limba germană, impune îndatorirea școlilor minoritare de a preda copiilor și limba oficială a Statului, adică limba română ca obiect de studiu. Astfel, în Timișoara, într-o mare întrunire publică s'au discutat chestiuni școlare și s'a protestat în contra tendinței de romani-

zare a școlilor germane. Între oratorii cei mai violenți au fost dnii Gașpar Muth, prelatul Blaskovitz și trebuie să spun, cu mult regret, chiar colegul nostru din Senat, d. Müller, care, după cum spun ziarele, a declarat la aceia întrunire că „limba oficială a Statului n'are ce căuta în școlile lor populare. Masele largi ale poporului nu au nevoie de ea!”

Mult ași vrea să știu dacă sub era ungurească, dl coleg, după astfel de cuvinte ar mai fi avut curajul să se prezinte în Senatul Ungariei?!

Noi credem că această opunere a șvabilor la răspunderea limbei oficiale a țării, indispensabilă oricărui cetățean, de orice naționalitate, este nesocotită și chiar în contra interesele minorităților.

Ceea ce mă miră însă mai mult este îngratitudinea șvabilor față de Statul nostru, pe care nu ni-o putem explica, întru cât este știut de toată lumea că poporul șvab așa de mult persecutat de maghiari, cari nu-i permiteau să aibă nici școli în limba lui, datorește foarte mult actualei stăpâniri românești. Libertatea de care se bucură astăzi, școlile pe cari le are, întreaga reînviere națională a lor, se datorește numai românilor, cu ajutorul cărora poporul șvab, pe jumătate ungurizat, a revenit la conștiința națională. (Voci: Așa este!)

Termin, dlor senatori, rugându-vă să binevoiți a vă asocia cu mine ca împreună să cerem dlui ministru de interne ca să binevoiască a cerceta amănunțit toate chestiunile care îl privesc din această comunicare, iar pe dnii miniștri de instrucțiune publică și de culte să-i rugăm ca să intervină, fiecare cu toată autoritatea de care dispune, ca aceste lucruri să nu se mai repete, pentru ca drepturile și autoritatea Statului nostru să fie deopotrivă respectate de către toți cetățenii României Mari. (Aplause prelungite).

Iudaizarea Salonului

„A föld“, anexa ziarului sionist „Uj kelet“, care apare în Cluj, publică în numărul său din 23 Oct. 1925 (sau mai precis: 5 Marchiesvan 5616 după călindarul jidovesc), un foarte interesant articol în care ne arată pe față, fără reticențe, chiar cu un titlu de mândrie, că *Salonik-ul este azi un oraș aproape curat jidovesc*. Iată cum este descris acest nou Ierusalim, care zace în inima Heladei de altă dată:

„Mai mult de jumătatea populației

(adecă 80,000 din 130,000) sunt Jidani. Caracterul orașului poartă pecetea jidovească. Are 30 de sinagogi. Fiecare sinagogă poartă numele localității din Spania sau Portugalia, de unde au fost expulsați ascendenții credincioșilor de azi. Au un spital, trei farmacii și două orfelinate Jidovești.

Comunitatea girează cinci suburbii în care locuiesc exclusiv numai Jidani.

Printre organizațiile oculute ale jidovimii din Saloniki remarcăm

„Union mutuelle juive“, *Nouveau Club*“, „Association des anciens élèves de l'Alliance Izraelit“ și loja *B'nai B'rith*“.

Sionismul e în plină floare. În Saloniki funcționează azi 10 reuniuni sioniste.

Presa locală este în mâni curat jidovești. Dintre ziarele lor apare în limba franceză: „Le progres“ și „Independant“ (cotidiene), în limba spaniolă: „Et Poelo“, „La verdad“, „El Tiempo“ și un ziar comunist intitulat „L'Avsut“. Afară de aceasta mai apar câteva gazete umoristice precum și revistele: „Pro Izrael“, „Tribune Juive“, „Connaitre și comunistul“, „L'Information“.

Jidanii stăpânesc viața economică din Saloniki cu ajutorul celor 4 bănci: „Palestinian Banque“, „Banque Amar“, „Banque Benveniste“ și „Banque Mosieri“.

Comunitatea susține o mare școală populară; mai sunt câteva școli susținute de „Alliance Universelle Izraelit“ și de fundațiunea baronului Hirsch, — afară de vreo alte 20 de școli particulare.

Vechea Beth Dint, care tranșează procesele credincioșilor, este condusă de Emanuel Brondv.

În Parlamentul Greciei sunt aleși patru deputați Jidani din Saloniki.

Foarte interesant e aspectul din Saloniki Vineri și Sâmbătă. — Vineri seara, după apusul soarelui, pornesc toți Jidanii, în grupuri mari, la sinagogi.

Sâmbăta prăvăliile sunt închise. În oraș e o tăcere și o liniște sărbătorească. Încă chiar și în port a încetat circulația. Pe străzi se pot vedea numai oameni ce se plimbă ca în zi de sărbătoare.

Cei mai mulți din Jidanii Saloniki-ului sunt bine situați; câțiva sunt nespuse de bogați, ca de exemplu: Modiano, Monpurgo, Bensusan, Allatini. Despre Modiano se spune în Saloniki că are atâtea milioane câți dinți sunt într'un șir de dinți fără lipsă. Una din vilele lui Allatini a servit ca închisoare pentru detronatul Sultan Abdul Hamid“.

Până aici am reprodus câteva spicuiri din articolul original publicat în „A föld“.

Orice om, care raționează, poate ceti, printre rânduri, cât de perfectă, este organizația ocultă a jidovimii. Au școli, spitale, tribunale, ziare, administrație, în fine tot ce trebuie pentru a guverna. Cu o vorbă: *Un Stat în Stat*.

Dar Saloniki-ul de azi ne servește totodată ca o pildă vie și grăitoare că până unde poate merge puterea de distrugere a jidovimii, care vrea să desființeze toate Statele națiunile

creștine ale pământului, înlocuindu-le cu organizațiile ei desagregate, ce tind să subjuge și să reducă la simplul rol de sclavi populația creștină autohtonă. *Memento!*

Sub numele „Ligei culturale evreiești“ se ascundea un nucleu comunist

În 13 Noemvrie a. c. la ora 5 d. a., s'a făcut la București o descindere în strada Lipsani No. 21, la sediul „Ligei Culturale evreiești“, de către Siguranța generală a Statului.

Di Comisar Regal *Hotineanu*, însoțit de comisarul special *Munteanu*, dela Siguranța generală a Statului, au găsit în localul sediului numeroși membrii, dintre care nici unul nu cunoaștea limba română.

La sediul acesta se întruneau streini cari, după informațiile Siguranței generale, erau comuniști, dintre cei urmăriți de autorități, și cari discuta chestiuni de spionaj.

Procedându-se la verificarea registrelor, s'a constatat că clubul funcționa clandestin, fără să aibă autorizație dela vreo autoritate.

În urma acestei constatări, comisarul regal a confiscat toate registrele și corespondența găsită, evacuând sala, și luând dispoziția de închiderea localului.

Această senzațională descoperire, pentru care vigilenta Siguranță generală a Statului merită toată admirația, — ne desvăluie din nou planurile

periculoase ale Jidanilor, cari și sub firma unei „activități culturale“ tind să submineze forma de Stat existentă. Ea ne demască din nou strânsa legătură, ce există între Jidani și comuniști.

Lupta începută pentru distrugerea acestor periculoase organizații antisociale, va trebui continuată cu și mai multă înverșunare.

Știm că, în zilele acestea a fost desființată Centrala comunistă din Varșovia, prin care, întreaga mișcare a comunistilor din Polonia, a fost pentru totdeauna paralizată.

Acelaș lucru ar trebui să-l facă și guvernul nostru pentru a stârpi, dela rădăcină, acțiunea bolșevico-jidovească dela noi, începând cu o perchiiziție riguroasă la sediul „Uniunii Evreilor Români“ și la diferiții rabini, care nu sunt, precum pretind ei, șefi religioși, ci dețin toate firele mișcării comuniste și subversive contra Statului român.

Vă invităm dlor guvernanți, să aveți patriotismul și curajul civic, de-a ordona, prin organele Statului, o asemenea descindere, veți afla lucruri despre care nici nu bănuiri.

INFORMAȚIUNI

STUDENTEȘTI

Noul Comitet al Societății Studenților în Medicină din Cluj. Publicăm, cu o deosebită plăcere, lista noului Comitet al Societăților Studenților în Medicină din Cluj, — constituit pentru anul academic 1925—26:

Președinte: *Ramneanțu Petru*; vicepreședinte: *Varga Vasile*; secretar general: *Stroia Stanciu*; cassier: *Purge Gheorghe*; bibliotecar: *Rusu Septimiu*; secretari de ședințe: *Ciocan Avram, Facăș Ciprian, Radu Ioan*;

Membrii în comitet: *Bosica Ioan, Dinescu Ioan, Russu G. Ioan, Ticușan Pavel*.

Urăm, acestui nou Comitet, cel mai desăvârșit succes în activitatea sa, — pentru ca să poată fi la înălțimea tuturor Comitetelor, cari l'au precedat.

Studenții în Medicină din Cluj nu trebuie să uite niciodată, că din rândurile lor și din Institutul lor de Anatomie, s'a deslănțuit, acum trei ani, marele uragan al mișcării naționale studentești.

Suntem mândrii, când pe lista nouilor lor conducători putem ceti numele mai multor luptători însuflețiți și încercați ai mișcării noastre. Le urăm, deci, încă odată: noroc și spor la muncă!

Ședința festivă a Societății Studenților în Medicină din Cluj. Miercuri, în 9 Decembrie a. c., la ora 6 seara, s'a ținut, în sala de conferințe a Bibliotecii Universității, — ședința de înăugurare al anului de activitate 1925—26.

Ședința s'a desfășurat, într-o atmosferă de înălțătoare solemnitate, fiind prezenți dñii profesori universitari *Nițescu*, Decanul Facult. de Med., *Moldovanu*, Prodecan, *Hațieganu*, *Predescu-Rion* și *Thomas*.

Noul președinte, dl *Râmneanțu*, a cetit programul de activitate al noului Comitet, — prin care promite o acțiune energică de propagandă igienică-socială, pentru combaterea flagelelor sociale, mai ales de sate.

Dl Decan *Nițescu* felicită noul Comitet pentru frumoasele sale planuri, asigurându-l de tot sprijinul și sollicitudinea corpului profesoral.

La urmă, dl prof. *Hațieganu* a ținut o conferință savantă, și totuși agreabilă, prin darul rar, pe care Dsa îl posedă, de-a strecura câte un spirit bine plasat, prin care înviorează și ține încordată atențiunea auditorului. D. sa a vorbit despre menirea ideală al medicului, care în primul rând, oricare ar fi specialitatea lui trebuie să fie un apostol al Igieniei Sociale.

Aceasta conferință frumoasă a dlui prof. *Hațieganu* care a fost viu aplaudată de către cei prezenți, va fi în curând, urmată de alte conferințe, la cari eminentii profesori ai Facultății de Medicină, vor lumina toate problemele de igienă socială, ceea-ce este atât de necesar pentru conservarea și mărirea rasei și neamului nostru.

INTERNE

Dl C. Bacalbașa s'a retras dela „anumita presă“. Zilele acestea a apărut, în jurnalele din Capitală, o scrisoare deschisă a dlui *C. Bacalbașa* adresată către directorul ziarelor „Adevărul“ și „Dimineața“. În această scrisoare el se desolidarizează, în mod categoric, de atitudinea antinațională al presei jidovite, — pe care a manifestat-o în totdeauna, când era vorba de ponegrirea țării și neamului nostru, — dar mai ales cu ocazia recentei „inspecții“ a jidanului comunist *Henry Barbusse*.

Din acest motiv, dl *C. Bacalbașa* declară față, că se retrage dela ziarul „Adevărul“, a cărui colaborator inconștient a fost până acum.

El își încheie scrisoarea cu următoarele cuvinte profetice:

„In țara noastră se pregătește o mare și lungă bătălie în care vor figura toți, cei cari își iubesc țara.

Datoria mă chiamă în linia dințaiu a focului, acolo, unde am figurat în toată modesta mea carieră de ziarist“.

Ne bucurăm din inimă, de această reîntoarcere sinceră a unui fiu răătăcit al neamului.

Exemplul său generos ar trebui să fie urmat, cât de curând, de către toți acei români și creștini, cari sunt încă prinși în mrejele judeo-bolșevismului internațional al presei jidovești și jidovite.

Protest cetățenesc. Duminecă 15 Noembrie a. c. s'a ținut în Galați o întrunire de protest contra abuzurilor și ilegalităților săvârșite de organele polițienești și administrative din localitate, cu prilejul întrunirilor ținute de dl profesor A. C. Cuza la 31 Octombrie și 1 Noembrie în acest oraș și județ. Au luat cuvântul dl *Nicu Filipide*, președintele organizației creștine din Covurlui, *P. Donca-Manea*, vicepreședintele acestei organizații, avocat *Ibrăileanu* ș. a. cari au expus publicului asistent actele abuzive și samavolnicia prefectilor de județ și poliție, ce au căutat cu orice preț să înăbușe glasul aducător de lumină și adevăr al luptătorului sta-tornic pentru neamul românesc și legea creștină.

Profund indignați de abuzurile autorităților locale, ce s'au dovedit cu totul vitrige față de cauza neamului românesc, cetățenii asistenți au aclamat o *Moțiune*, prin care aducând omagiul și devotamentul lor vrednicului Român și om de convingeri, A. C. Cuza, înfierează cu toată energia, atitudinea politicianilor din fruntea administrației locale, cari au violat în mod brutal principiul libertății întrunirilor, prevăzut și garantat de Constituția votată sub însuși guvernul, căruia aparțin — prin subordonare — acești politicieni.

Perciunii și școala. „Gazeta Maramureșului“, din 6 Noembrie a. c., scrie că o dascăliță din Sighetul Marmăției a fost reclamată directorului școlii primare, fiindcă a provocat pe tinerii bocheri să mai taie perciunii, cari ajungeau până pe umeri.

Felicităm, din inimă, pe această curajoasă învățătoare, pentru energica ei atitudine pe care a luat-o față de puii de jidănași, cari azi, mâine, vor trebui nu numai să-și

tundă perciunii, ci să și sboare din plaiurile oropsite ale Maramureșului.

EXTERNE

Se apropie sfârșitul. Cetim în „Patria“ din 9 Noembrie a. c. că unul dintre fruntașii antisemitismului din Ungaria, *Francisc Ulain*, a declarat într-o vorbire ținută de curând că pentru evreime vor urma în curând în Ungaria nopțile s. Bartolomeu.

Distrugerea francmasoniei în Italia. Zilele acestea Senatul italian a acceptat cu 208, împotriva 6 voturi, legea anti-francmasonică.

Această lege salutară care ar trebui să fie adoptată de către toate țările, unde bătue iudeomasoneria, va fi executată, cu cea mai mare energie și în cel mai scurt timp, de către Directoratul „Fasciei Naționale Italiene“.

Iată ce înseamnă să ai un guvern conștiu de datoria sa!

Cum acționează fasciștii englezi. Acum, câteva săptămâni un grup de fasciști englezi au atacat automobilul ziarului filobolșevic „Daily Herald“ și au distrus prin ardere 8000 de foi din acest ziar destinate să fie împărțite abonaților din Londra.

Este un lucru cunoscut pentru cetitorii noștri, că în organizația fascistă a Angliei, nu sunt primiți decât creștini.

Iată dar cum înțeleg bravii fasciști din luminata și înaintata Anglie să reacționeze contra „anumitei prese“ din țara lor!

BIBLIOGRAFIE

Calendarul arcașilor se pune sub tipar și cuprinde de toate, pentru arcași, pentru gospodari, pentru gospodine și pentru ări și cine cu 65 pagini și foarte multe icoane. Tot românul să se grăbească a-l procura trimițând comanda, ba chiar și banii la Tipografia „Școala Română“ Vatra Dornei. Prețul 25 lei. La 20 exemplare se dă unul gratuit.

Toate manuscrisele și întreaga corespondență, care privește partea redacțională a revistei noastre, este a se trimite la adresa următoare: Redacția „Infrățirea Românească“, Cluj Strada Bob No. 7.